

ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ

และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา

THE RELATIONSHIP OF PERCEPTION, ATTITUDE, AND SERIOUS LEISURE BEHAVIOR
OF STUDENTS IN SARAWITTAYA SCHOOL

กฤตเมธ สายทองแก้ว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2567

ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ
และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการกีฬาและนันทนาการ
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปีการศึกษา 2567
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THE RELATIONSHIP OF PERCEPTION, ATTITUDE, AND SERIOUS LEISURE BEHAVIOR
OF STUDENTS IN SARAWITTAYA SCHOOL

An Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF ARTS
(Sport and Leisure Management)

Faculty of Physical Education, Srinakharinwirot University

2024

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ
และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา
ของ
กฤตเมธ สายทองแก้ว

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการกีฬาและนันทนาการ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนนรตรี นิ่มเนติพันธ์) (ศาสตราจารย์ ดร.คณิต เขียววิชัย)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิพงษ์ชัย ร้องขัน
แก้ว)

ชื่อเรื่อง	ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา
ผู้วิจัย	กฤตเมธ สายทองแก้ว
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2567
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุนทรตรี นิ่มเนติพันธ์

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ ระดับเจตคติ และรูปแบบพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure) และศึกษาความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา จำนวน 400 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นจากนักเรียนทั้งหมด 2,994 คน เก็บข้อมูลผ่านแบบสอบถามและนำมาวิเคราะห์โดยค่าสถิติ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติสหสัมพันธ์สเปียร์แมน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนโรงเรียนสารวิทยาที่อยู่ในระดับชั้นต่างกันจะมีระดับการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังต่างกันโดยมีความสัมพันธ์อยู่ในระดับน้อยมาก โดยระดับของการรับรู้เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังมากที่สุดมีแหล่งที่มาจากอินเทอร์เน็ต และน้อยที่สุดคือ วิทยุ ต่อมาในด้านของเจตคติพบว่า พบว่า นักเรียนโรงเรียนสารวิทยาที่อยู่ในระดับชั้นต่างกันจะมีระดับเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังต่างกันโดยมีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับน้อย ต่อมาในด้านพฤติกรรม พบว่า นักเรียนโรงเรียนสารวิทยาที่อยู่ในระดับชั้นต่างกันจะมีระดับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังต่างกันโดยมีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับน้อย ซึ่งจากรูปแบบการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังทั้งหมด 10 ด้าน ประกอบด้วย กีฬา, ท่องเที่ยว, อ่านหนังสือ, ศิลปะและงานฝีมือ, พัฒนาตนเอง, ดนตรี, ความบันเทิง, ปลูกต้นไม้, กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ และ หมดพัฒนาจิตใจ พบว่าพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ประเภทความบันเทิง รองลงมาคือ การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทกีฬา ส่วนด้านที่น้อยที่สุด คือ ประเภทปลูกต้นไม้ และในความสัมพันธ์ของทั้งด้านการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง พบว่า ทั้ง 3 ด้านมีความสัมพันธ์กันในทางบวก โดยที่ การรับรู้และเจตคติ มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง การรับรู้และพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง และเจตคติและพฤติกรรม มีความสัมพันธ์กันในระดับมาก ผลจากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปปรับใช้ได้ โดยในระดับครอบครัว ผู้ปกครองสามารถสนับสนุนบุตรหลานตามความสนใจของนักเรียน เพื่อให้สามารถพัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในระดับโรงเรียนก็สามารถนำผลการวิจัยไปใช้เพื่อการปรับปรุงหลักสูตร ในการจัดการเรียนในวิชาที่สนับสนุนความสนใจที่แตกต่างกันของนักเรียน เช่น วิชาชมรม รวมถึงการนำมาใช้ในนโยบายลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้ได้อีกด้วย

คำสำคัญ : การรับรู้, เจตคติ, การใช้เวลาว่าง, การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

Title	THE RELATIONSHIP OF PERCEPTION, ATTITUDE, AND SERIOUS LEISURE BEHAVIOR OF STUDENTS IN SARAWITTAYA SCHOOL
Author	KRITTAMET SAITHONGKAEW
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2024
Thesis Advisor	Assistant Professor Sumonratree Nimnatipun

This research aims to study the perceptions, attitude levels, and behavioral patterns of Serious Leisure activities among students at Sarawittaya School and examine the relationships among these three factors. The sample group consisted of 400 students from Sarawittaya School, selected through stratified random sampling from 2,994 students. The research findings revealed that students from different grade levels exhibited varying levels of perception regarding Serious Leisure activities, with only a very weak correlation. The most common source of information about Serious Leisure activities was the internet, while the least common source was the radio. Regarding attitude, the results indicated that students at different grade levels had differing attitudes toward Serious Leisure activities, with a weak correlation. Similarly, the study found that students at different grade levels also demonstrated varying levels of Serious Leisure behavior, again with a weak correlation. Among the ten categories of Serious Leisure activities (sports, tourists, reading, arts and crafts, self-development, music, entertainment, gardening, income-generating activities, and spiritual development, the most popular category was entertainment, followed by sports. The least common category was gardening. Regarding the relationships among perception, attitude, and Serious Leisure behavior, all three factors were positively correlated. Specifically, perception and attitude showed a moderate correlation, perception and behavior had a moderate correlation, and attitude and behavior exhibited a strong correlation. The findings of this research can be applied in various ways. At the family level, parents can support their children's interests to enhance their development. At the school level, the curriculum, particularly in elective subjects such as extracurricular clubs, should be improved to better align with students' diverse interests.

Keyword : Perception, Attitude, Leisure, Serious Leisure

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา” ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความช่วยเหลือ คำแนะนำ และกำลังใจจากหลายฝ่าย ข้าพเจ้าขอแสดงความขอบคุณและความซาบซึ้งใจต่อบุคคลต่อไปนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนทรตรี นิเมเนติพันธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ที่ให้คำแนะนำอันทรงคุณค่าและชี้แนะแนวทางการทำวิจัยอย่างใกล้ชิดด้วยความเมตตาและเอาใจใส่ในการทำวิจัยของข้าพเจ้า

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิพงษ์ชัย ร้องขันแก้ว อาจารย์หัวหน้าหลักสูตร ที่ให้การสนับสนุนด้านวิชาการและข้อเสนอแนะอันเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัยนี้

ขอขอบคุณ เพื่อนร่วมรุ่นทุกท่าน ที่ร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและให้กำลังใจตลอดระยะเวลาการทำวิจัย

ขอขอบคุณ คุณครูและนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลและเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้งานวิจัยนี้สำเร็จลงได้

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อและคุณแม่ ที่คอยเป็นกำลังใจ สนับสนุนทั้งด้านจิตใจและทรัพยากรทุกอย่าง เพื่อให้ข้าพเจ้าสามารถมุ่งมั่นทำวิจัยจนสำเร็จ

ขอขอบคุณ ภรรยาและแม่อันเป็นที่รัก ที่อยู่เคียงข้าง เป็นแรงสนับสนุนสำคัญ ทั้งในยามเหนื่อยล้าและท้อแท้ ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจในการทำงานจนสำเร็จลุล่วง

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ทุกท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการทำวิจัยฉบับนี้ ไม่ว่าจะเป็นโดยตรงหรือทางอ้อม ข้าพเจ้าซาบซึ้งในความช่วยเหลือและแรงสนับสนุนของทุกท่านเป็นอย่างยิ่ง

ด้วยความเคารพและขอบพระคุณอย่างสูง

กฤตเมธ สายทองแก้ว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญรูปภาพ.....	ฉ
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย.....	3
ขอบเขตของงานวิจัย	3
ตัวแปรที่ศึกษา.....	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิด	5
สมมติฐานการวิจัย	5
บทที่ 2.....	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	6
1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	6
1.1 หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	6
1.1.1 ระดับการศึกษา.....	6

1.1.2 การจัดเวลาเรียน	7
1.1.3 โครงสร้างเวลาเรียน	8
1.1.4 กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน.....	8
1.2.1 ความหมายของการรับรู้.....	9
1.2.2 กระบวนการของการรับรู้.....	10
1.2.3 องค์ประกอบของการรับรู้.....	12
1.2.4 ระดับของการรับรู้.....	14
1.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ.....	15
1.3.1 ความหมายของเจตคติ	15
1.3.2 องค์ประกอบของเจตคติ	16
1.3.3 การเกิดเจตคติ.....	17
1.3.4 การวัดระดับของเจตคติ	19
1.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม	20
1.4.1 ความหมายของพฤติกรรม.....	20
1.4.2 องค์ประกอบของพฤติกรรม.....	21
1.4.3 การวัดพฤติกรรม.....	22
1.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง	24
1.5.1 ความหมายของเวลาว่าง (Leisure)	24
1.5.2 ประโยชน์และคุณค่าของการใช้เวลาว่าง.....	24
1.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure)	25
1.6.1 ความหมายของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง.....	25
1.6.2 ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง.....	25
1.6.3 ประโยชน์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	26

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	27
2.1 งานวิจัยในประเทศ.....	27
2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ	28
บทที่ 3.....	30
วิธีดำเนินการวิจัย	30
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	30
กลุ่มตัวอย่าง.....	30
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	32
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	32
การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	36
บทที่ 4.....	37
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	37
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม ..	38
ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์การรับรู้ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง.....	39
ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์เจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	42
ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง.....	46
ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์สมมติฐาน.....	57
บทที่ 5.....	61
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	61

ความมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัย	61
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	61
อภิปรายผล.....	62
ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย	64
ข้อเสนอแนะในการจัดทำวิจัยครั้งต่อไป	64
บรรณานุกรม.....	66
ภาคผนวก.....	72
ภาคผนวก ก	73
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย.....	73
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพของเครื่องมือ	81
ภาคผนวก ค เอกสารจริยธรรม และหนังสือขอเก็บข้อมูล.....	83
ประวัติผู้เขียน.....	86

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับชั้น	32
ตาราง 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม	38
ตาราง 3 ตารางวิเคราะห์การรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถาม	39
ตาราง 4 ตารางวิเคราะห์การรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถามแยกตามระดับชั้น	40
ตาราง 5 ตารางวิเคราะห์เจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถาม	42
ตาราง 6 ตารางวิเคราะห์ระดับเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังแยกตามระดับชั้น	45
ตาราง 7 ตารางวิเคราะห์ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถาม	46
ตาราง 8 ตารางวิเคราะห์เอกลักษณ์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	47
ตาราง 9 ตารางวิเคราะห์ระดับช่วงคะแนนของเอกลักษณ์ในการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	49
ตาราง 10 ตารางวิเคราะห์ประเภทการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง แยกตามระดับชั้น	49
ตาราง 11 ตารางแสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามแยกประเภทและระดับชั้น	55
ตาราง 12 ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับชั้นและการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	57
ตาราง 13 ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับชั้นและเจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง .	57
ตาราง 14 ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายในของเจตคติ	58
ตาราง 15 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับชั้นและระดับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง .	59
ตาราง 16 ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับชั้น และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	59

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบโครงสร้างเวลาเรียน หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน 2551.....	8
ภาพประกอบ 2 แผนภาพกระบวนการการเรียนรู้.....	11
ภาพประกอบ 3 ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	26

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์ทุกคนบนโลกล้วนมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นในแง่ของด้านกายภาพด้านความต้องการ และด้านอื่น ๆ แต่อย่างไรก็ตามจากทุกความแตกต่างที่เกิดขึ้นนั้นกลับมีสิ่งหนึ่งที่ทุกคนมีเหมือนกันในทุกวัน นั่นก็คือ เวลา 24 ชั่วโมงต่อวัน ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลที่จะจัดสรรเวลาที่มีอย่างไร ซึ่ง ธีญญารัตน์ วงษ์สมัย (2542) ได้อ้างถึง Mayers เกี่ยวกับการแบ่งประเภทของเวลานั้นได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ เวลาส่วนตัว เวลาทำงาน และเวลาว่าง

โดยทั่วไปแล้วเวลาที่ถูกใช้ไปมากที่สุดในแต่ละวันก็คือ เวลาสำหรับการทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีพจนหลายครั้งเวลาส่วนนี้ก็กลายเป็นดาบสองคมให้แก่บุคคลนั้นได้เช่นเดียวกัน (กฤษณ์ชลธิ์เพียรทอง, 2560) หากเปรียบเทียบกับนักเรียน เวลาที่ใช้ในการทำงานหาเลี้ยงชีพดังกล่าวก็เปรียบเสมือนกับเวลาที่ใช้ในการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งหากอ้างอิงตาม สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2560) ได้กำหนดชั่วโมงเรียนของนักเรียนในแต่ละช่วงชั้นแตกต่างกัน โดยระดับประถมศึกษาไม่น้อยกว่า 1,000 ชั่วโมง/ปี ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไม่น้อยกว่า 1,200 ชั่วโมง/ปี และมัธยมศึกษาตอนปลาย รวม 3 ปี ไม่น้อยกว่า 3,600 ชั่วโมง ซึ่งเวลาดังกล่าวยังไม่รวมถึงเวลาที่ใช้ในการเรียนพิเศษนอกเวลาเรียน ที่มีมากถึงร้อยละ 35.1 ของเด็กไทยอายุ 15 - 18 ปี และใช้เวลาถึงประมาณ 11 - 12 ชั่วโมง/สัปดาห์ (สรวิต มา, 2566) ทำให้ต้องใช้เวลากับการศึกษาเพิ่มมากขึ้น อย่างไรก็ตาม หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2560) ได้ระบุถึงกิจกรรมที่ให้โรงเรียนจัดการเรียนรู้เสริม ซึ่งเรียกว่า กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน ประกอบด้วย 1. กิจกรรมแนะแนว 2. กิจกรรมนักเรียน แบ่งเป็น 1.1 กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ผู้บำเพ็ญประโยชน์ และนักศึกษาวิชาทหาร 1.2 กิจกรรมชุมนุม ชมรม และ 3. กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์

สำหรับเวลาว่างนั้น สำนักงานสถิติแห่งชาติ (2558) แสดงข้อมูลไว้ว่า คนไทยมีช่วงเวลาสำหรับการใช้เวลาว่างอยู่ที่ 4.25 ชั่วโมงต่อวัน คิดเป็นร้อยละ 17 ของเวลาใน แต่ละวัน ซึ่งในเวลาว่างดังกล่าวแต่ละบุคคลก็จะมีวิธีการเลือกใช้เวลาว่างที่แตกต่างกันตามความถนัดและความสนใจ ซึ่ง สรวุธ ชัยวิจิต (2555) ได้แบ่งรูปแบบของการใช้เวลาว่างออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การใช้เวลาว่างกิจกรรมภายในบ้าน การใช้เวลาว่างกิจกรรมสร้างสรรค์ การใช้เวลาว่างกิจกรรมนอกสถานที่ การใช้เวลาว่างกิจกรรมกีฬาและสุขภาพ ด้านของอนันต์ สิริรัตนจิตต์ (2558) ได้แบ่งรูปแบบของการใช้เวลาว่างออกเป็น 4 ประเภทเช่นกัน แต่แบ่งออกเป็น กิจกรรมการเรียนรู้ กิจกรรมการพักผ่อน

กิจกรรมสุขภาพ กิจกรรมปฏิสัมพันธ์ ในขณะที่ รัตนกร เสงี่ยม (2563) ได้แบ่งรูปแบบประเภทของการใช้เวลาว่าง ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การใช้เวลาว่างภายในบ้าน การใช้เวลาว่างสร้างสรรค์ การใช้เวลาว่างนอกสถานที่ และการใช้เวลาว่างด้านกีฬาและสุขภาพ

จะเห็นได้ว่ารูปแบบและประเภทของการใช้เวลาว่างนั้นมีอยู่อย่างหลากหลาย ซึ่งประเภทของการใช้เวลาว่างอีกรูปแบบหนึ่งที่มีการพูดถึงและมีผู้รู้จักอยู่จำนวนไม่มากนักหากไม่ใช่ผู้ที่ศึกษาด้านนี้โดยตรง แม้ว่าหลายครั้ง บุคคลที่ไม่รู้อาจจะกำลังปฏิบัติการใช้เวลาว่างดังกล่าวอยู่ ซึ่งเรียกว่า รูปแบบการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure) โดย Lee et al. (2021) ได้กล่าวถึง Stebbins ว่าเป็นผู้คิดค้นทฤษฎีนี้ในปี 1984 ก่อนที่จะถูกเผยแพร่ในปี 2001 และ 2007 ในขณะเดียวกัน Kono et al. (2020) ได้ให้ความหมายของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure) ไว้ว่า เป็นการใช้เวลาว่างแบบเฉพาะเจาะจงของแต่ละบุคคล โดยมีองค์ประกอบที่กำหนดการใช้เวลาว่างในรูปแบบนี้อยู่ 6 อย่าง ได้แก่ ความมีวินัย, อาชีพที่ทำยามว่าง, ความพยายาม, ประโยชน์ระยะยาว, หลักปรัชญาในชีวิต และการแสดงออกของแต่ละบุคคล นอกจากนี้ Veal (2021) ได้ระบุถึงมุมมองของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังไว้ว่า การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังนั้นจะถูกแบ่งออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง การใช้เวลาว่างแบบสบาย และการใช้เวลาว่างโดยมีแบบแผน (Project based) ซึ่งแต่ละรูปแบบก็จะได้ผลลัพธ์แตกต่างกัน

Stebbins (1982) ได้แบ่งรูปแบบของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ กิจกรรมฝึกหัด, งานอดิเรก, และงานอาสาสมัคร ซึ่งล้วนตอบแทนผลลัพธ์ออกมาทั้งในระดับบุคคล และกลุ่มบุคคล ระดับบุคคล ตัวอย่างเช่น การเพิ่มคุณค่าในตนเอง, การปรับปรุงตนเอง, ภาพลักษณ์, ความพึงพอใจ และการฟื้นฟูสภาพร่างกายและจิตใจ ในระดับกลุ่มบุคคล ตัวอย่างเช่น แรงดึงดูดทางสังคม, ความสำเร็จของกลุ่ม รวมถึงการปรับปรุงและพัฒนาการร่วมมือในกลุ่ม ในขณะที่ ดาวิสา ศรีธีรรัตน์ (2565) ได้แบ่งรูปแบบแยกย่อยออกเพิ่มเติมได้มากถึง 10 รูปแบบ ได้แก่ กีฬา ท่องเที่ยว อ่านหนังสือ ศิลปะ/งานฝีมือ พัฒนาตนเอง ดนตรี/เล่นดนตรี ความบันเทิง ปลุกต้นไม้ กิจกรรมเสริม/สร้างรายได้ และหมวดพัฒนาจิตใจ ซึ่งในแต่ละประเภทก็จะมีชนิดของกิจกรรมเพิ่มเติมอีก

โรงเรียนสารวิทยา เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ มีนักเรียนจำนวน 2,994 คน ที่มีการจัดกิจกรรมที่หลากหลายตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้จัดสรรจำนวนชั่วโมง ไม่ว่าจะเป็นภายในเวลาเรียน ได้แก่ กิจกรรมคาบชมรม ที่มีกิจกรรมที่หลากหลายตามความสนใจของผู้เรียน ไม่ว่าจะเป็นด้านกีฬา ศิลปะ นันทนาการ เช่น ชมรมบาสเกตบอล ชมรมเทเบิลเทนนิส ชมรม Cover Dance ชมรมภาพยนตร์ ชมรมปลุกต้นไม้ ชมรมอาสาพยาบาล และชมรมอื่น ๆ อีกมากมาย นอกจากนี้ยัง

มีกิจกรรมเสริมนอกเวลาเรียนตามความสนใจของนักเรียน เช่น การฝึกซ้อมกีฬา การฝึกซ้อมดนตรี กิจกรรมส่งเสริมด้านภาษา เป็นต้น ซึ่งจะเห็นได้ว่าโรงเรียนสารวิทยา มีการสนับสนุนการทำกิจกรรมและการใช้เวลาว่างของนักเรียนเป็นอย่างมาก

ผู้วิจัยต้องการทราบถึงระดับของความรับรู้ เจตคติ และรูปแบบของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง รวมไปถึงความสัมพันธ์การรับรู้และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา เพื่อที่ในอนาคตโรงเรียนจะสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนส่งเสริมและสนับสนุนการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ให้กับนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา
2. เพื่อศึกษาระดับของเจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความรับรู้และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา

ความสำคัญของการวิจัย

เพื่อให้โรงเรียนและสถานศึกษานำข้อมูลที่ได้ไปใช้ในการส่งเสริมและสนับสนุนการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ตามแนวทางปฏิบัติของแต่ละโรงเรียน รวมถึงผู้ปกครองยังสามารถนำข้อมูลเหล่านี้ไปใช้ในการเลือกสนับสนุนแนวทางการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมกับแต่ละครอบครัวอีกด้วย

ขอบเขตของงานวิจัย

ประชากร

นักเรียนโรงเรียนสารวิทยา จำนวน 2,994 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนสารวิทยา จำนวน 400 คน ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นจากการคำนวณกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane (Yamane, 1973)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 เพศ

1.2 ระดับชั้น

2. ตัวแปรตาม

2.1 การรับรู้เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

- การรับรู้ผ่านสื่อ
- การรับรู้ผ่านบุคคล

2.2 เจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

- ด้านองค์ความรู้
- ด้านความรู้สึก
- ด้านพฤติกรรม

2.3 พฤติกรรมของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

- รูปแบบของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง
- แบบสำรวจลักษณะของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง 15 ข้อ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. นักเรียน หมายถึง นักเรียนโรงเรียนสารวิทยา ปีการศึกษา 2566

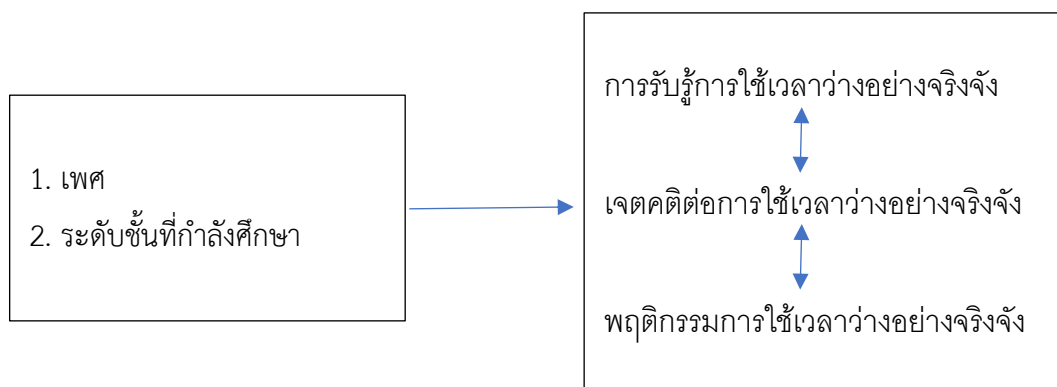
2. การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure) หมายถึง การใช้เวลาว่างอย่างเฉพาะเจาะจง มีความจริงจัง สม่ำเสมอ และเกิดประโยชน์ในระยะยาว

3. การรับรู้ หมายถึง แหล่งของการรับรู้ ประกอบด้วย การรับรู้ผ่านสื่อ และการรับรู้ผ่านบุคคล

4. เจตคติ หมายถึง การแสดงออกทางอารมณ์หรือความรู้สึกที่บุคคลมีต่อบุคคล กลุ่มคน สิ่งของ สภาพแวดล้อม เหตุการณ์ หรือ อื่น ๆ ซึ่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นสามารถเป็นได้ทั้งความรู้สึกทางบวกและทางลบ นอกจากนี้เจตคดียังเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดทิศทางของการตอบสนอง และการแสดงออกทางพฤติกรรมของมนุษย์อีกด้วย

5. พฤติกรรม หมายถึง การกระทำของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งเร้า โดยอาจเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาภายนอก หรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ซึ่งบุคคลจะมีพฤติกรรมไปในทิศทางใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล

กรอบแนวคิด

สมมติฐานการวิจัย

1. ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังมีความสัมพันธ์กัน
2. ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและเจตคติการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังมีความสัมพันธ์กัน
3. ระดับชั้นที่กำลังศึกษาและพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังมีความสัมพันธ์กัน
4. ความสัมพันธ์ของการรับรู้และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง มีความสัมพันธ์เป็นไปในทางบวก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

- 1.1 หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
- 1.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้
- 1.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ
- 1.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม
- 1.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง (Leisure)
- 1.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure)

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 งานวิจัยในประเทศ
- 2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2560) ถูกจัดทำขึ้นเพื่อให้เขตพื้นที่การศึกษาหน่วยงานระดับท้องถิ่นและสถานศึกษาทุกสังกัดที่จัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสามารถนำไปใช้เป็นกรอบและทิศทางในการพัฒนาหลักสูตรและจัดการเรียนการสอนภายในสถานศึกษา เพื่อพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยทุกคนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ให้มีคุณภาพด้านความรู้และทักษะที่จำเป็น เพื่อให้สามารถใช้เป็นเครื่องมือ ในการดำรงชีวิตในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบันและแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องได้ตลอดชีวิต

1.1.1 ระดับการศึกษา

หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แบ่งระดับการศึกษาออกเป็น 3 ระดับดังต่อไปนี้

- 1) ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6)

เป็นช่วงแรกของการศึกษาภาคบังคับ มุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน การคิดคำนวณ ทักษะการคิดพื้นฐาน การติดต่อสื่อสาร กระบวนการเรียนรู้ทางสังคม และพื้นฐานของความเป็นมนุษย์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างสมบูรณ์และสมดุลทั้งในด้าน ร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และวัฒนธรรม โดยเน้นจัดการเรียนรู้ในรูปแบบการบูรณาการ

2) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3)

เป็นช่วงสุดท้ายของการศึกษาภาคบังคับ โดยการศึกษาในระดับนี้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้สำรวจความถนัดและความสนใจของตนเอง ส่งเสริมการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตน มีทักษะในการ คิดอย่างมีวิจารณญาณ มีความคิดสร้างสรรค์ และความสามารถในการคิดแก้ปัญหา มีทักษะใน การดำเนินชีวิต มีทักษะการใช้เทคโนโลยีเพื่อเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่อ สังคม มีความสมดุลทั้งในด้านความรู้ ด้านความคิด ความดีงาม และมีความภูมิใจในความเป็น ไทย ตลอดจนสามารถใช้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพหรือการศึกษาต่อ

3) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6)

การศึกษาระดับนี้จะมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มพูนความรู้และทักษะเฉพาะด้าน เพื่อให้สนองต่อ ความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน ทั้งในด้านวิชาการและด้านวิชาชีพ มีทักษะในการใช้วิทยาการ และความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ทักษะกระบวนการคิดขั้นสูง สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาต่อและการประกอบอาชีพ และมุ่ง พัฒนาตนและประเทศ ตามบทบาทของตน ตลอดจนสามารถเป็นผู้นำและผู้ให้บริการชุมชนใน ด้านต่างๆ ได้

1.1.2 การจัดเวลาเรียน

1) ระดับประถมศึกษา (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 6) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายปี คิดเป็น วันละไม่เกิน 5 ชั่วโมง

2) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาค คิดเป็น วันละไม่เกิน 6 ชั่วโมง

3) ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6) ให้จัดเวลาเรียนเป็นรายภาค คิดเป็น วันละไม่เกิน 6 ชั่วโมง

1.1.3 โครงสร้างเวลาเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้/ กิจกรรม	เวลาเรียน									
	ระดับประถมศึกษา						ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น			ระดับมัธยมศึกษา ตอนปลาย
	ป.๑	ป.๒	ป.๓	ป.๔	ป.๕	ป.๖	ม.๑	ม.๒	ม.๓	ม.๔ - ๖
● กลุ่มสาระการเรียนรู้										
ภาษาไทย	๒๐๐	๒๐๐	๒๐๐	๑๖๐	๑๖๐	๑๖๐	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๒๔๐ (๖ นก.)
คณิตศาสตร์	๒๐๐	๒๐๐	๒๐๐	๑๖๐	๑๖๐	๑๖๐	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๒๔๐ (๖ นก.)
วิทยาศาสตร์	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๒๔๐ (๖ นก.)
สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐ (๔ นก.)	๑๒๐ (๔ นก.)	๑๒๐ (๔ นก.)	๓๒๐ (๘ นก.)
- ประวัติศาสตร์	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐	๔๐ (๑ นก.)	๔๐ (๑ นก.)	๔๐ (๑ นก.)	๔๐ (๑ นก.)
- ศาสนา ศีลธรรม จริยธรรม	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๒๔๐ (๖ นก.)
- หน้าที่พลเมือง วัฒนธรรม และการดำเนินชีวิตในสังคม										
- เศรษฐศาสตร์										
- ภูมิศาสตร์										
สุขศึกษาและพลศึกษา	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐ (๒ นก.)	๘๐ (๒ นก.)	๘๐ (๒ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)
ศิลปะ	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐ (๒ นก.)	๘๐ (๒ นก.)	๘๐ (๒ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)
การงานอาชีพและ เทคโนโลยี	๔๐	๔๐	๔๐	๘๐	๘๐	๘๐	๘๐ (๒ นก.)	๘๐ (๒ นก.)	๘๐ (๒ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)
ภาษาต่างประเทศ	๔๐	๔๐	๔๐	๘๐	๘๐	๘๐	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๑๒๐ (๓ นก.)	๒๔๐ (๖ นก.)
รวมเวลาเรียน (พื้นฐาน)	๘๔๐	๘๔๐	๘๔๐	๘๔๐	๘๔๐	๘๔๐	๘๘๐ (๒๒ นก.)	๘๘๐ (๒๒ นก.)	๘๘๐ (๒๒ นก.)	๑,๖๔๐ (๔๑ นก.)
● กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๑๒๐	๒๒๐
● รายวิชา / กิจกรรมที่ สถานศึกษาจัดเพิ่มเติมตาม ความพร้อมและจุดเน้น	ปีละไม่น้อยกว่า ๔๐ ชั่วโมง						ปีละไม่น้อยกว่า ๒๐๐ ชั่วโมง			ไม่น้อยกว่า ๑,๖๐๐ ชั่วโมง
รวมเวลาเรียนทั้งหมด	ไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ ชั่วโมง / ปี						ไม่น้อยกว่า ๑,๖๐๐ ชั่วโมง / ปี			รวม ๓ ปี ไม่น้อยกว่า ๓,๖๐๐ ชั่วโมง

หมายเหตุ โครงสร้างเวลาเรียนแก้ไขตามคำสั่ง สพฐ. ๖๔๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๒ และ

คำสั่ง สพฐ. ๑๑๐/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๕

*** โครงสร้างเวลาเรียนปรับปรุงล่าสุด ตามคำสั่ง สพฐ.ที่ ๙๒๑/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๑ และ

คำสั่ง สพฐ.ที่ ๙๒๒/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๖๑ ***

ภาพประกอบ 1 กรอบโครงสร้างเวลาเรียน หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน 2551

1.1.4 กิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

กิจกรรมพัฒนาผู้เรียนถูกจัดขึ้นเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพอย่างรอบด้านเพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม รวมถึงเสริมสร้างให้เป็นผู้มีศีลธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย ปลูกฝังและสร้างจิตสำนึกของการทำประโยชน์เพื่อสังคม สามารถจัดการตนเองได้และอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข โดยมี 3 รูปแบบ ดังนี้

1) กิจกรรมแนะแนว เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมและพัฒนาผู้เรียนให้รู้จักความเป็นตนเอง รู้รักษาสิ่งแวดล้อม สามารถตัดสินใจ แก้ปัญหา กำหนดเป้าหมาย วางแผนชีวิตทั้งด้านการเรียนและวิชาชีพ สามารถปรับตนเองได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังช่วยให้ครูทำความรู้จักและเข้าใจ

ผู้เรียน รวมถึงยังเป็นกิจกรรมที่ช่วยเหลือและให้คำปรึกษาให้กับผู้ปกครองในการมีส่วนร่วมพัฒนาผู้เรียนร่วมกันอีกด้วย

2) กิจกรรมนักเรียน เป็นกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาความมีระเบียบวินัย ความเป็นผู้นำผู้ตามที่ดี ความรับผิดชอบการทำงานร่วมกัน การรู้จักแก้ปัญหา การตัดสินใจ ความมีเหตุผล การช่วยเหลือแบ่งปัน โดยจัดให้สอดคล้องกับความสามารถ ความถนัด และความสนใจของผู้เรียน ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติด้วยตนเองในทุกขั้นตอน ตั้งแต่ การศึกษาวิเคราะห์ วางแผน ปฏิบัติตามแผน ไปจนถึงการประเมินและปรับปรุงการทำงาน โดยเน้นการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มตามความเหมาะสมและสอดคล้องกับวุฒิภาวะของผู้เรียน บริบทของสถานศึกษาและท้องถิ่น กิจกรรมนักเรียนประกอบด้วย

2.1) กิจกรรมลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด ผู้บำเพ็ญประโยชน์ นักศึกษาวิชาทหาร

2.2) กิจกรรมชมรม ชุมนุม

3) กิจกรรมเพื่อสังคมและสาธารณประโยชน์ เป็นกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักการเสียสละ บำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ชุมชน และท้องถิ่นตามความสนใจในรูปแบบของการเป็นอาสาสมัคร เพื่อแสดงออกถึงความรับผิดชอบ ความดีงาม ความเสียสละต่อสังคม มีจิตสาธารณะ เช่น กิจกรรมอาสาต่างๆ กิจกรรมสร้างสรรค์สังคม

จึงถือได้ว่าโรงเรียนเป็นสถานที่สำคัญอีกหนึ่งแห่ง ที่ไม่ได้มุ่งเพียงแค่การปลูกฝังความรู้เพียงเท่านั้น แต่ยังมุ่งส่งเสริมและพัฒนาทักษะและความสนใจด้านอื่น ๆ ให้แก่ผู้เรียนอีกด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้ค้นหาความชอบและความสนใจของตัวเองและนำไปพัฒนาและปรับใช้ในชีวิตประจำวันรวมถึงการดำรงชีวิตในสังคม

1.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการรับรู้

1.2.1 ความหมายของการรับรู้

มนัสพงศ์ พัฒนวิบูลย์ (2553) ให้ความหมายว่า การรับรู้ คือ กระบวนการแปลความหมายของสิ่งเร้าที่มากกระทบกับประสาทสัมผัส แต่จะแปลออกมาในรูปแบบใดก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในอดีต และสภาพจิตใจในปัจจุบันของตัวเราเอง

ณัฐวุฒิ สง่างาม (2553) กล่าวว่า การรับรู้ หมายถึง กระบวนการที่บุคคลเลือกสรุปรับรู้ และตีความจากสิ่งที่ได้สัมผัสเพื่อสร้างภาพที่มีความหมายและกลมกลืนในสมอง

บุญริสาร์ สุจันทร (2555) ให้ความหมายของการรับรู้ว่า การรับรู้ หมายถึง การแปลความหมายที่ได้รับจากการได้ยิน มองเห็น สัมผัส แล้วแสดงออกมาเป็นความรู้สึก ความเชื่อ และ

ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ที่มีลักษณะเฉพาะบุคคลและมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา

ชิดชนก ทองไทย (2556) กล่าวว่า การรับรู้เป็นขั้นตอนแรกของการมีพฤติกรรม แต่เป็นเพียงตัวแปรหนึ่งในการเกิดพฤติกรรม ซึ่งหากบุคคลมีการรับรู้ถูกต้องพฤติกรรมก็จะออกไปในทิศทางหนึ่ง แต่หากการรับรู้ไม่ถูกต้อง พฤติกรรมก็จะเป็นอีกทิศทางหนึ่ง การรับรู้จึงมีส่วนทำให้พฤติกรรมแตกต่างกัน

ปิยะนันท์ บุญณะโยไทย (2556) กล่าวว่า การรับรู้ คือ การแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด รวมถึงความรู้ความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นกับแต่ละบุคคล โดยผ่านกระบวนการ ทั้งการตีความ การแปลความหมายของข้อมูลที่ได้รับจากสิ่งเร้าผ่านอวัยวะรับความรู้สึก แล้วจึงแสดงออกถึงความรู้ความเข้าใจนั้น และนำไปสู่การตอบสนองต่อไป

นที กิตติพัฒน์วงศ์ (2558) ให้ความหมายของการรับรู้ไว้ว่า หมายถึง การที่บุคคลตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่มากกระทบกับประสาทสัมผัสทั้ง 5 และส่งกระแสประสาทไปยังสมอง เพื่อให้เกิดการแปลความหมายและแสดงพฤติกรรม

วัชรวิ กาเชนติมะ อ่างถึงโน นรินทรางกูล ณ อยุธยา (2564) กล่าวว่า การรับรู้ คือ กระบวนการที่บุคคลตอบสนองต่อสิ่งที่ถูกกระตุ้น ด้วยการให้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ประกอบกับประสบการณ์หรือความรู้เดิม เพื่อใช้เลือก จัดระเบียบ แปลความหมายตามความเข้าใจและเก็บไว้ในความจำ

จากข้อมูลจึงสรุปได้ว่า ความหมายของการรับรู้ คือ กระบวนการที่บุคคลตอบสนองกับสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบกับประสาทสัมผัสทั้ง 5 แล้วเกิดการส่งกระแสประสาทไปยังสมอง เพื่อตีความและแปลความหมายออกมาเป็นความทรงจำ ประสบการณ์ รวมถึงพฤติกรรมในอนาคต

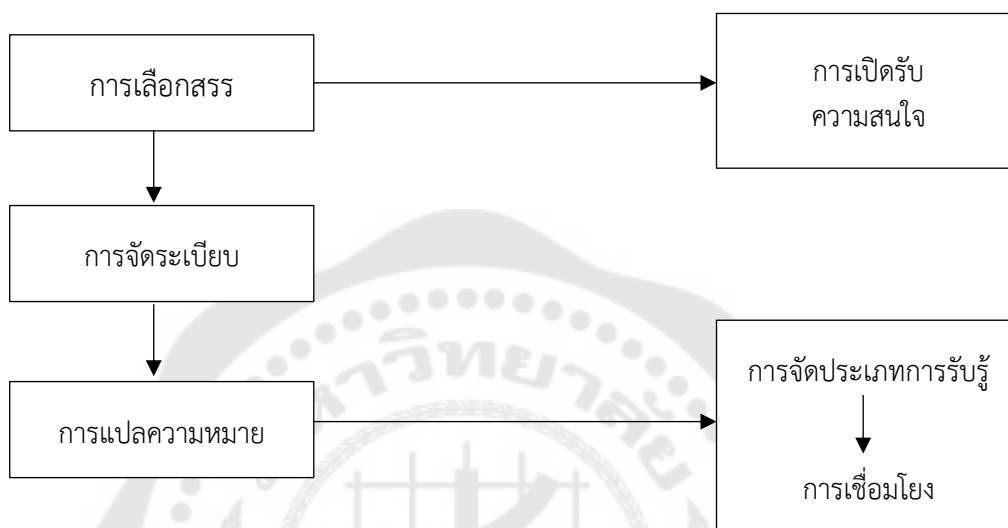
1.2.2 กระบวนการของการรับรู้

มนัสพงศ์ พัฒนวิบูลย์ (2553) กล่าวว่า กระบวนการของการรับรู้ จะเกิดขึ้นได้ต้องประกอบด้วย

- 1) อากาสัมผัส หมายถึง การที่อวัยวะสัมผัสกับสิ่งเร้า หรือสิ่งเร้าผ่านเข้ามาสัมผัสกับอวัยวะรับสัมผัส
- 2) การแปลความหมายจากอาการ ประกอบด้วย สติปัญญา การสังเกต ความสนใจ และสุขภาพจิตในขณะนั้น

3) ความรู้หรือประสบการณ์เดิม เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยสนับสนุนทิศทางของการตีความ และแปลความหมาย ซึ่งหากจะตีความหรือแปลความหมายได้ดี ต้องมีคุณสมบัติ คือ มีความถูกต้องแน่นอน และต้องมีปริมาณมาก

นรภัฏ วันตะเมธ (2555) ได้แสดงแผนภาพกระบวนการเรียนรู้ไว้ ดังต่อไปนี้

ภาพประกอบ 2 แผนภาพกระบวนการการเรียนรู้

จิตยาพร เสมอใจ (2556) แบ่งกระบวนการของการรับรู้ออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ การเลือกรับรู้ การจัดระเบียบ และการแปลความหมาย

มนลภัส รัตนพันธ์ (2558) ให้ข้อมูลไว้ว่า กระบวนการของการรับรู้ มี 4 ลำดับขั้น ได้แก่

1) การถ่ายทอดความรู้สึกรู้ (Conveyance) คือ การเปิดรับข้อมูลที่เข้ามากระทบกับประสาทสัมผัสทั้ง 5 และรับข้อมูลที่เลือกสรรเข้าสู่ความรู้สึกนึกคิดไปยังสมอง และจิตใจ

2) การจำแนกรายละเอียดของความรู้สึกรู้ (Elaborated) คือ การจำแนกรายละเอียดของความรู้สึกรู้ในจิตใจ ความรู้ และประสบการณ์

3) ความเข้าใจที่เกิดขึ้นจากสิ่งที่รับรู้ (Comprehension) คือ ความเข้าใจในข้อมูล โดยไม่จำเป็นต้องถูกต้องเสมอไป แต่ขึ้นอยู่กับความรู้ ทักษะ ทักษะ ประสิทธิภาพ และความเชื่อของแต่ละบุคคล

4) รักษาข้อมูล (Retention) คือ การจดจำข้อมูลเพื่อนำเข้าสู่กระบวนการการตัดสินใจต่อไป

พัชรี หยิบเจริญพร (2561) กล่าวว่า กระบวนการของการรับรู้ เกิดจากการรับรู้ นำไปสู่ความจำ การเรียนรู้ และการตัดสินใจ

วัชรพล ทิพย์สุวรรณพรม (2562) แบ่งกระบวนการเกิดการรับรู้ออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1) การเลือกให้ความสนใจ (Selective Attention) คือ การเลือกรับรู้ข่าวสารจากการได้ยิน หรือได้พบเห็น

2) การตีความ (Selective Distortion) เป็นขั้นตอนต่อการจากเลือกให้ความสนใจ โดยบุคคลจะแปลความหมายของสิ่งเร้าให้เป็นไปในทิศทางเดียวกับความเชื่อเดิม

3) การเลือกจดจำ (Selective Retention) คือ ระดับที่บุคคลเลือกจดจำสิ่งเร้าที่สนับสนุนทัศนคติและความเชื่อเดิมของบุคคลนั้น

จึงสรุปได้ว่ากระบวนการของการเรียนรู้จะมีลำดับขั้นตอน 3 ขั้น โดยขั้นแรก จะเป็นขั้นรับข้อมูล โดยรับผ่านประสาทสัมผัสทั้ง 5 ของร่างกาย จากนั้นจะเข้าสู่ขั้นตอนที่ 2 คือขั้นตีความ ซึ่งเป็นขั้นตอนที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล จากนั้นจะเข้าสู่ขั้นตอนที่ 3 คือขั้นแปลความหมายและแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมต่อไป

1.2.3 องค์ประกอบของการรับรู้

นักอุริน แสงพงษ์พิทยา (2556) กล่าวว่า องค์ประกอบที่มีผลต่อการรับรู้ ประกอบด้วย การใส่ใจหรือความตั้งใจที่ต้องการจะรับรู้สิ่งเร้าทั้งภายใน และภายนอกของแต่ละบุคคล ซึ่งประสบการณ์ ความรู้เดิม รวมไปถึงสภาพแวดล้อม จะเป็นตัวสร้างหลักเกณฑ์ในการถูกดึงดูดจากสิ่งเร้าดังกล่าว

นที กิตติพัฒน์วงศ์ (2558) กล่าวว่า การรับรู้มีองค์ประกอบด้วยกัน 2 ประการ คือ

1) สิ่งเร้าภายนอก (External Stimulus) หมายถึง ลักษณะของสิ่งเร้าที่เข้ามากระทบประสาทสัมผัสของบุคคล เช่น แสง สี เสียง ขนาดของวัตถุ

2) สิ่งเร้าภายใน (Internal Stimulus) หมายถึง ความคิด ความสนใจ ความต้องการ ความคิด ความสนใจ ความคาดหวังที่อยู่ภายในจิตใจของบุคคล

พัชรี หยิบเจริญพร (2561) ได้แบ่งองค์ประกอบของการรับรู้ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1) สิ่งเร้า (Stimulus) เช่น สถานที่ เหตุการณ์ สถานการณ์

2) ประสาทสัมผัส (Sense Organs) ประกอบด้วย ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง

3) ประสบการณ์หรือสิ่งที่เคยประสบพบเจอ

4) การแปลความหมายจากสมอง

ภาวิณี สุจริตสาธิต (2563) สรุปองค์ประกอบของการรับรู้ไว้ว่า การรับรู้มีองค์ประกอบ ดังนี้

1) องค์ประกอบจากสิ่งเร้า ซึ่งสิ่งเร้าที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

1.1 ความเข้มและขนาด (Intensity and Size) เช่น มีความสว่าง มีขนาดใหญ่ หรือ มีเสียงดัง เป็นต้น

1.2 ความผิดแผกกัน (Contrast) เช่น เมื่อมีการใช้เครื่องหมาย “”, “?”, “!” รวมถึงตัวหนาและตัวเอียง จะทำให้ข้อความดูน่าสนใจกว่าข้อความทั่วไป

1.3 การกระทำซ้ำ (Repetition) การกระทำสิ่งเดิมซ้ำ ๆ จะทำให้ทำได้ดีขึ้น

1.4 การเคลื่อนไหว (Movement) สิ่งเร้าที่มีการเคลื่อนไหวจะดึงดูดให้เกิดการรับรู้ได้มากกว่าสิ่งเร้าที่ไม่เคลื่อนไหว เช่น ป้ายที่มีไฟและข้อความหรือตัวหนังสือขยับจะดึงดูดมากกว่าป้ายโฆษณาทั่วไป

1.5 ความแปลกใหม่ (Novelty) หากในขณะที่ทำอะไรหนึ่งมีสิ่งเร้าอื่นมาเกิดแทรก ก็จะทำให้ความสนใจของบุคคลเปลี่ยนไปได้

1.6 การใช้อิทธิพลทางสังคม (Social Insinuations) เป็นการนำสิ่งของหรือบุคคลที่มีอิทธิพลหรือได้รับความนิยมในสังคมมาช่วยกระตุ้นให้เกิดความสนใจ

2) องค์ประกอบที่มาจากตัวบุคคล มี 2 ส่วนสำคัญ ดังนี้

2.1 องค์ประกอบด้านสรีระ (Physiological Factors) การรับสัมผัสด้วยอวัยวะรับสัมผัสหรือที่เรียกว่าประสาทสัมผัสของมนุษย์ เมื่อถึงระยะเวลาหนึ่งก็จะเสื่อมสภาพไปด้วย

2.2 องค์ประกอบด้านจิตวิทยา (Psychological Factors) ประกอบด้วย

2.2.1 ความสนใจ (Interest) โดยบุคคลแต่ละบุคคลก็จะมี ความสนใจในเรื่องที่แตกต่างกัน

2.2.2 ความคาดหวัง (Expectancy) การรับรู้ของมนุษย์จะแปรผลตามความคาดหวังที่ตั้งไว้

2.2.3 ความต้องการ (Need) ในการตีความสิ่งที่ไม่แน่ชัดบางอย่าง มนุษย์สามารถตีความสิ่งนั้นให้เป็นหรือคล้ายกับสิ่งที่เขากำลังต้องการ

2.2.4 การเห็นคุณค่า (Value) บุคคลที่เห็นคุณค่าของสิ่งหนึ่งมากกว่าอีกบุคคล จะมีระดับการรับรู้ที่สูงกว่า

สรุปได้ว่าองค์ประกอบของการรับรู้มีส่วนทั้งจากภายในตัวบุคคลและจากสิ่งเร้าภายนอก ซึ่งองค์ประกอบภายในบุคคล จะเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ ความรู้เดิมที่เคยได้รับ หรือแม้แต่ความสนใจที่แต่ละบุคคลมีแตกต่างกัน ในขณะที่สิ่งเร้าภายนอก คือ วัตถุที่เข้ามากระทบกับประสาทสัมผัสของตัวบุคคล ซึ่งความแตกต่างของสิ่งเร้าก็จะมีผลต่อความสามารถในการรับรู้ที่แตกต่างกัน

1.2.4 ระดับของการรับรู้

มนัสพงศ์ พัฒนวิบูลย์ (2553) กล่าวว่า การวัดระดับการรับรู้มีความคล้ายคลึงกับการวัดระดับเจตคติ ค่านิยม และบุคลิกภาพ ซึ่งสามารถรวบรวมได้จาก

1) การสังเกต

1.1 การแสดงออกทางสีหน้า

1.2 สายตาและแววตา

1.3 ท่าทางของร่างกาย

1.4 เจตนารมณ์ของบุคคล

2) การใช้แบบสอบถาม

2.1 แบบสอบถามแบบความคิดเดียว มีตัวเลือกให้ตอบเพียงแค่ ใช่ – ไม่ใช่, ถูก – ผิด, เห็นด้วย – ไม่เห็นด้วย หรือบางครั้งอาจมีคำว่า ไม่แน่ใจ ก็ได้

2.2 แบบสอบถามมาตราวัด เป็นคำถามที่อยากรู้ว่าคำตอบมากน้อยเพียงใด อาจแบ่งได้หลายระดับ เช่น 3 ระดับ (มาก ปานกลาง น้อย) หรือ 5 ระดับ (มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด)

2.3 แบบทดสอบทางจิตวิทยา โดยการเสนอสิ่งเร้าให้ผู้เข้าทดสอบเพื่อให้ผู้เข้าทดสอบแสดงการตอบสนองออกมา

ฐิติพร เพ็ญวรรณ (2558) กล่าวว่า การวัดระดับของการรับรู้ จะแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1) ระดับต่ำสุดที่รับรู้ได้ คือ ระดับที่บุคคลได้รับสิ่งเร้าน้อยมาก จนไม่สามารถกระตุ้นให้เกิดการรับรู้ได้

2) ระดับความแตกต่างที่รับรู้ได้ คือ ระดับที่มีการปรับเปลี่ยนสิ่งเร้าแล้วบุคคลสามารถรับรู้ได้ถึงหารเปลี่ยนแปลงนั้น

3) ระดับสูงสุดที่รับรู้ได้ คือ ระดับที่แม้ว่าจะเพิ่มสิ่งเร้าเข้าไปก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการรับรู้ของบุคคลได้แล้ว และอาจจะทำให้กลายเป็นความสับสนรวมถึงเป็นการลดจุดเด่นของสิ่งเร้าเดิมออกไปด้วย

กนกกร กรมแสง (2560) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับระดับของการรับรู้ตามความซับซ้อนไว้ว่า การรับรู้มี 3 ระดับ ประกอบด้วย

1) Field of Sensations คือ ในการรับรู้ครั้งหนึ่งมีข้อมูลเข้ามาพร้อมกันมากกว่า 1 อย่าง เช่น การฟังบรรยาย ที่มีการรับข้อมูลทั้งการดูผู้บรรยาย และการฟัง

2) Sensory Percept คือ ขั้นตอนที่คุณจะสามารถรับรู้ข้อมูลได้แค่เพียงลักษณะบางอย่าง แต่ไม่สามารถระลึกหรือนึกได้ว่าสิ่งที่เห็นคืออะไร จึงจัดเป็นขั้นตอนที่ยังไม่ทราบความหมายของข้อมูล

3) Meaningful Percept คือ ขั้นตอนที่คุณสามารถรับรู้ความหมายของสิ่งเร้าซึ่งสามารถเทียบกับสิ่งที่มีอยู่ในความทรงจำได้

สรุปได้ว่าระดับการของการรับรู้สามารถวัดได้หลากหลายวิธี แต่วิธีการที่ได้รับความนิยมและประกอบด้วยการสังเกตและการตอบคำถาม โดยระดับที่จะได้ทราบจากการวัดระดับการรับรู้ก็ จะถูกแบ่งออกเป็นระดับตามความเข้มข้นที่แต่ละบุคคลสามารถรับรู้ได้ตามความสามารถของตนเอง

1.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับเจตคติ

1.3.1 ความหมายของเจตคติ

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา (2554) ให้ความหมายว่า ท่าทีหรือความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

รัชราวล ไสวอรุณ (2556) กล่าวว่า เจตคติ คือ แนวทางที่บุคคลคิด รู้สึก หรือมีท่าทีที่จะกระทำต่อบางอย่าง โดยเกิดจากการเรียนรู้และพร้อมที่จะตอบสนองในเชิงบวกและลบ

ปิยะนันท์ บุญณะโยไทย (2556) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องของจิตใจ ท่าทีความรู้สึก และความโน้มเอียงของบุคคลต่อตนเอง ผู้อื่น แนวคิด คำพูด สิ่งของ สถานะ หรือสถานการณ์ โดยก่อรูปมาจากประสบการณ์ส่วนบุคคล มีความมั่นคงสูงแต่สามารถเปลี่ยนแปลงได้หากมีเหตุผลหรือมีเหตุการณ์ที่มีความสำคัญเพียงพอ นอกจากนี้ ยังมีผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมอีกด้วย

วริศรา พุ่งสูงเนิน (2557) ให้ความหมายของเจตคติไว้ว่า เจตคติหรือทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกทางด้านจิตใจ หรือความพร้อมทางจิตใจที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ที่สั่งสมมาจากอดีต และผลักดันให้บุคคลแสดงปฏิกิริยาตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น โดยอาจเป็นบุคคล วัตถุ สถานการณ์ รวมถึงการแสดงออกทางพฤติกรรมเช่น ความพอใจ ไม่พอใจ เห็นด้วย คัดค้าน หรือ แม้แต่ความรู้สึกนิ่งเฉยต่อสิ่งเร้านั้น

คมกฤษ ฤทธิ์กล้า (2559) ให้ความหมายว่า เป็นความรู้สึกนึกคิด สภาพจิตใจ และความ คิดเห็นของแต่ละบุคคลในการประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น บุคคล กลุ่มคน สภาพแวดล้อม เหตุการณ์

เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดความรู้สึกทางอารมณ์กับบุคคลรวมถึงทิศทางการตอบสนอง โดยอาจเป็นได้ทั้งการสนับสนุนและต่อต้าน

มหาลาม บัอมสุข (2559) กล่าวว่า เจตคติเป็นเรื่องของความรู้สึกทางด้านจิตใจที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ทำให้เกิดความชอบใจไม่ชอบแล้วเก็บไว้ในใจหรือแสดงออกมาเป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้

สรุปได้ว่า เจตคติ หมายถึง การแสดงออกทางอารมณ์หรือความรู้สึกที่บุคคลมีต่อบุคคล กลุ่มคน สิ่งของ สภาพแวดล้อม เหตุการณ์ หรือ อื่น ๆ ซึ่งความรู้สึกที่เกิดขึ้นสามารถเป็นได้ทั้งความรู้สึกทางบวกและทางลบ นอกจากนี้เจตคดียังเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดทิศทางของการตอบสนองและการแสดงออกทางพฤติกรรมของมนุษย์อีกด้วย

1.3.2 องค์ประกอบของเจตคติ

Sharon S. Brehm (1996) กล่าวว่าองค์ประกอบของเจตคติแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบ คือ

- 1) องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจ หมายถึง การประเมินเป้าหมายโดยมีพื้นฐานอยู่บนความเชื่อ จินตนาการ การจดจำ
- 2) องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึกในแง่บวก ลบ หรือทั้งบวกและลบต่อเป้าหมาย
- 3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม หมายถึง แนวโน้มของการแสดงออกทางพฤติกรรมต่อเป้าหมาย

นภวรรณ คณานุรักษ์ (2556) แบ่งองค์ประกอบของเจตคติออกเป็น 3 ประการ คือ

- 1) ส่วนประกอบความเข้าใจ ประกอบด้วยการเรียนรู้ของคนอื่นทำให้เกิดองค์ความรู้และการรับรู้ที่ได้จากการประสมประสานระหว่างประสบการณ์ ทักษะ และข้อมูล ซึ่งองค์ความรู้นี้ทำให้เกิดความเชื่อว่า ทักษะประกอบด้วยความสัมพันธ์ที่แตกต่าง และสามารถสร้างพฤติกรรมที่แตกต่างเช่นกัน

2) ส่วนประกอบความรู้สึก เกิดจากการวัดและประเมินจากนิสัยหรือวัดจากการประเมินทัศนคติต่อเป้าหมาย ซึ่งทำให้ทราบถึงความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดี จึงเป็นลำดับขั้นที่ปรากฏออกมาเป็นการแสดงอารมณ์ เช่น มีความทุกข์ มีความสุข สนุก ร่าเริง โกรธ กังวล ตื่นเต้น เป็นต้น ซึ่งความรู้สึกจะเป็นบวกหรือลบล้วนมีผลกระทบต่อจิตใจและการแสดงออกของบุคคล

- 3) ส่วนประกอบพฤติกรรม เป็นส่วนที่ให้ความสำคัญกับแนวโน้มที่บุคคลจะมีพฤติกรรมอย่างไรวินั้น จะเป็นไปตามทัศนคติที่มีต่อเป้าหมาย

Krech and Egerton อ้างถึงใน บุศรา ไข่มพัตร์ (2563) กล่าวว่า เจตคติประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1) องค์ประกอบด้านการเรียนรู้ (Cognitive Component) หมายถึง การรู้ การเชื่อ และการเข้าใจของบุคคลทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งนำไปสู่ทัศนคติต่อสิ่งนั้น เช่น ถ้าบุคคลมีความรู้ความเข้าใจในสิ่งหนึ่งสิ่งใดในทิศทางที่ดี เราก็จะมีเจตคติในทางที่ดี ในทางตรงข้ามหากบุคคลมีความรู้ เชื่อ และเข้าใจในสิ่งที่ไม่ดี ก็จะทำให้ เจตคติเกิดในทิศทางที่ไม่ดี แต่หากบุคคลไม่มีความรู้ในสิ่งนั้น ก็จะทำให้ไม่มีเจตคติหรือความคิดใดกับสิ่งนั้นเลย

2) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component / Feeling Component) เป็นองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์และความรู้สึกที่เกิดจากการรับรู้ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจมีทั้งทางบวกและทางลบ เช่น ชอบ เบื่อ รักเกลียด ซึ่งเป็นความรู้สึกที่ค่อนข้างถาวรเปลี่ยนแปลงได้ยาก

3) องค์ประกอบทางด้านแนวโน้มเชิงพฤติกรรมหรือการกระทำ (Behavior Component) หมายถึง แนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น ทั้งทางบวกและทางลบ

สรุปได้ว่า เจตคติ มีองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ด้านความรู้ ซึ่งเป็นการสั่งสมประสบการณ์ในอดีตทั้งด้านดีและด้านไม่ดี รวมถึงสิ่งที่ได้รับการเรียนรู้ การปลูกฝัง และการเลี้ยงดู ด้านที่สองคือ ด้านความรู้สึก อันเป็นองค์ประกอบภายในจิตใจของมนุษย์ที่จะแสดงออกมาในรูปแบบของการแสดงอารมณ์ความรู้สึกต่อสิ่งเร้า และด้านสุดท้าย ด้านพฤติกรรม เป็นแนวโน้มของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมออกมาต่อเป้าหมาย

1.3.3 การเกิดเจตคติ

Allport อ้างถึงใน ปิยะนันท์ บุญณะโยไทย (2556) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการเกิดของเจตคติไว้ว่าอาจเกิดจากปัจจัยดังนี้

1) เกิดจากการเรียนรู้ เช่น เด็กที่เกิดมาแล้วได้รับการสั่งสอน เกี่ยวกับวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีจากผู้ปกครอง ทั้งทางตรงและทางอ้อม รวมถึงการปฏิบัติตามพฤติกรรมของผู้ปกครองเช่นกัน

2) เกิดจากความสามารถในการแยกแยะความแตกต่าง คือ การที่สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดี หรือสิ่งใดไม่ดี

3) เกิดจากประสบการณ์ที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล เช่น บางคนมีเจตคติไม่ดีต่อบุคคลหนึ่งเพราะเคยโดนตำหนิ แต่คนอื่นกลับมีเจตคติที่ดีกับบุคคลนั้น เป็นต้น

4) เกิดจากการเลียนแบบหรือการรับเจตคติของผู้อื่นมาเป็นของตน เช่น การที่เด็กเอาเจตคติของผู้ปกครองหรือคนที่ตนชื่นชอบ ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งมาเป็นเจตคติของตนเอง

ธงชัย สันติวงศ์ อ้างถึงใน นงนุช อุสาพาณิชย์ (2559) กล่าวว่า ทศนคติจะเกิดขึ้นและเปลี่ยนไปจากปัจจัยต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) การจูงใจทางร่างกาย (Biological Motivations) เจตคติจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลต้องการตอบสนองความต้องการทางร่างกายของตนเอง บุคคลนั้นก็จะมีเจตคติที่ดีต่อบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมที่สามารถช่วยตอบสนองความต้องการเหล่านั้นได้

2) ข่าวสารข้อมูล (Information) เจตคติจะเป็นไปในทิศทางใดขึ้นอยู่กับข้อมูลที่แต่ละบุคคลได้รับเข้ามา รวมถึงแหล่งของข้อมูลด้วย ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดเจตคติ

3) การเข้าเกี่ยวข้องกับกลุ่ม (Group Affiliation) เจตคติที่เกิดขึ้นมีผลมาจากกลุ่มที่เกี่ยวข้องกันกับตัวบุคคล เช่น ครอบครัว เพื่อน เพื่อนร่วมงาน คนในสังคม เป็นต้น

4) ประสบการณ์ (Experience) เป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดและตีค่าให้รูปแบบของเจตคติในสิ่งเดียวกันของบุคคลที่แตกต่างกัน ไม่เหมือนกันได้

5) ลักษณะท่าทาง (Personality) เป็นส่วนที่มีความหมายกว้างมากที่สุด แต่ถือเป็นส่วนประกอบทางอ้อมในการสร้างเจตคติในบางปัจจัย

ภูมิพัฒน์ พลราช (2560) สรุปเกี่ยวกับปัจจัยในการเกิดเจตคติไว้ 5 ประเภท ได้แก่

1) อิทธิพลจากวัฒนธรรม โดยแต่ละพื้นที่ที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันก็จะส่งผลให้มีเจตคติต่อสิ่งหนึ่งแตกต่างกันตามไปด้วย

2) อิทธิพลจากครอบครัว เนื่องจากครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมแห่งแรกของมนุษย์ ดังนั้น การเลี้ยงดูจากครอบครัวก็จะส่งผลให้เจตคติของบุคคลแตกต่างกัน และเจตคติที่เกิดจากการปลูกฝังจากครอบครัวนั้นจะเป็นเจตคติที่เปลี่ยนแปลงได้ยาก

3) อิทธิพลจากประสบการณ์ส่วนตัว โดยประสบการณ์ที่แตกต่างกันที่แต่ละบุคคลได้รับมาจะส่งผลให้มีเจตคติแตกต่างกัน โดยบางประสบการณ์ที่อาจกระทบกระเทือนจิตใจก็ทำให้เจตคติต่อสิ่งนั้นเป็นลบไปเช่นกัน

4) อิทธิพลจากกลุ่มในสังคม เช่น เพื่อนสนิท เพื่อนร่วมงาน ครู และอื่น ๆ จะมีอิทธิพลต่อการพัฒนาเจตคติของแต่ละบุคคลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในวัยเด็ก

5) อิทธิพลจากสื่อมวลชน เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ รวมถึงอินเทอร์เน็ต เหล่านี้ล้วนมีผลในการชักจูงให้เกิดเจตคติต่อสิ่งต่าง ๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นจึงเป็นเรื่องจำเป็นที่บุคคลต้องเลือกรับข้อมูลในการบริโภคข่าวสาร

สรุปได้ว่าการเกิดเจตคตินั้นต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ ที่เข้ามามีผลกับตัวบุคคล โดยปัจจัยส่วนใหญ่จะเป็นปัจจัยภายนอกที่ผ่านเข้ามาด้วยวิธีต่าง ๆ และจากแหล่งที่มาที่หลากหลาย เช่น การโดนปลูกฝังจากครอบครัว การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อน หรือแม้แต่การสร้างประสบการณ์ด้วยตนเองก็มีผลต่อเจตคติทั้งสิ้น

1.3.4 การวัดระดับของเจตคติ

ทัศนลี ผึ้งสีใส (2553) กล่าวว่า วิธีที่นิยมใช้ในการวัดเจตคติ ได้แก่

1) การสังเกต (Observation) เป็นการใช้ประสาทสัมผัสทางหูและตา เพื่อเก็บข้อมูลและนำมาอนุมานว่าบุคคลมีเจตคติอย่างไร

2) การสัมภาษณ์ (Interview) หรือการทำแบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นวิธีการที่ใช้การพูดคุย ชักถาม และวัดเจตคติจากการตอบสนองทางคำพูด

3) แบบรายงานตนเอง (Self - Report) เป็นวิธีวัดที่ให้แต่ละบุคคลเล่าความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ ว่ารู้สึกอย่างไร โดยผู้เล่าแต่ละคนที่มีประสบการณ์ต่างกันก็จะบรรยายความรู้สึกที่แตกต่างกันออกมา

ภูมิพัฒน์ พลราช (2560) สรุปวิธีการวัดเจตคติออกมาได้ 4 วิธี ได้แก่

1) วิธีของเทอร์สโตน (Thurstone's Method) เป็นการสร้างมาตราวัดออกมาในรูปแบบของปริมาณ แล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของเจตคติไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีช่วงห่างเท่ากัน

2) วิธีของกัตต์แมน (Guttman's Scale) เป็นวิธีวัดเจตคติที่เป็นไปในทางเดียวกัน และสามารถจัดอันดับเปรียบเทียบกันได้

3) วิธีจำแนกแบบ S-D Scale (Semantic Differential Scale) เป็นวิธีวัดเจตคติที่ใช้คำคู่ตรงข้ามกัน

4) วิธีของลิเคิร์ต (Likert's Method) เป็นการวัดเจตคติที่ได้รับความนิยมมากที่สุด โดยจะให้ผู้ตอบแสดงทัศนคติตามความรู้สึกแบบลำดับ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และนำมาเทียบเป็นคะแนน

จิราณัฐณ์ คำปลิว (2561) กล่าวว่า เจตคตินั้นเป็นสิ่งที่มีความหมายไม่แน่นอน ดังนั้นในการวัดเจตคติ ต้องมีการกำหนดขอบเขตให้ชัดเจน เพราะอาจทำให้การวัดเจตคตินั้นคลาดเคลื่อน ไม่ได้ผลตามต้องการ หรือวัดได้เพียงส่วนหนึ่งของเจตคติทั้งหมด นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงของเจตคติที่จะเกิดขึ้นอีกด้วย เนื่องจากเจตคติต่อสิ่งหนึ่งอาจคงอยู่ได้นานกว่าอีกสิ่ง

บุศรา ไชมพัตร (2563) กล่าวว่า การวัดระดับเจตคติ สามารถทำได้ 3 วิธี

1) การสังเกต (Observation) เป็นวิธีการสังเกตด้วยการดูและการฟัง ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้ในการศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างชัดเจนของบุคคลต่อสิ่งหนึ่ง และประเมินว่าบุคคลนั้นมีเจตคติต่อสิ่งนั้นอย่างไร

2) การให้รายงานตนเอง (Self - Report) เป็นการศึกษาเจตคติของบุคคลโดยให้บุคคลนั้นเล่าหรือบรรยายความรู้สึกที่มีต่อสิ่งนั้น ตามความรู้สึก ความคิด รวมถึงประสบการณ์

3) เทคนิคการฉายออก (Projective Techniques) เป็นวิธีการวัดเจตคติโดยให้บุคคลมองภาพ แล้วกระตุ้นให้เกิดการแสดงความคิดเห็น โดยสิ่งทีบุคคลจะแสดงออกมาอย่างไรวินั้น จะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่ผ่านมา

สรุปได้ว่าการวัดเจตคตินั้นสามารถทำได้หลากหลายวิธี ขึ้นอยู่กับข้อมูลที่ต้องการทราบ ซึ่งการเลือกใช้วิธีการวัดเจตคติให้ถูกต้องและเหมาะสมกับข้อมูลที่ต้องการทราบ จะช่วยให้การวัดเจตคติในเรื่องนั้น ได้ผลลัพธ์ที่ตรงกับความต้องการมากขึ้น นอกจากนี้วิธีการที่เหมาะสมในการวัดเจตคติต้องกำหนดขอบเขตของสิ่งที่วัดให้ชัดเจนอีกด้วย เพื่อให้ผลของการวัดเจตคติที่ได้มานั้นตรงกับสิ่งที่ต้องการจะวัดได้มากที่สุด

1.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรม

1.4.1 ความหมายของพฤติกรรม

สำนักงานราชบัณฑิตยสภา (2554) ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิด และความรู้สึก เพื่อตอบสนองสิ่งเร้า

ชาญลักษณ์ เขียมมิตร (2556) กล่าวว่า พฤติกรรม คือ การแสดงออกหรือการกระทำของบุคคลที่เกิดขึ้นจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้าจากประสบการณ์ ความรู้ และความสามารถของแต่ละบุคคล และเกิดการปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม ซึ่งอาจเป็นการกระทำกิจกรรมต่าง ๆ ทั้งที่แสดงออกภายนอกและเกิดขึ้นภายในตัวบุคคล

ทวีศักดิ์ ทองคำ (2559) ให้ความหมายของพฤติกรรมไว้ว่า พฤติกรรม หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ทั้งที่ตัวบุคคลแสดงออกมาหรือเกิดขึ้นภายในตัวบุคคล ดังนั้น จึงสามารถแบ่งพฤติกรรมออกได้เป็น 2 ประเภทคือ

1) พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) คือ พฤติกรรมที่เกิดขึ้นและสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสหรือเครื่องมือ

2) พฤติกรรมภายใน (Covert Behavior) คือ กระบวนการเกิดพฤติกรรมที่อยู่ภายในจิตใจบุคคล ไม่สามารถสังเกตหรือมองเห็นได้

สรุปได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำของมนุษย์ที่มีต่อสิ่งเร้า โดยอาจเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาภายนอก หรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ ซึ่งบุคคลจะมีพฤติกรรมไปในทิศทางใดนั้น ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล

1.4.2 องค์ประกอบของพฤติกรรม

Cronbach อ้างถึงใน ทวีศักดิ์ ทองคำ (2559) กล่าวว่า พฤติกรรมของมนุษย์มีองค์ประกอบ 7 ประการ ได้แก่

1) ความมุ่งหมาย (Goal) คือ วัตถุประสงค์ที่ทำให้เกิดกิจกรรม โดยบางกิจกรรมสามารถทำให้เกิดความพอใจได้ทันที แต่บางกิจกรรมอาจต้องใช้ระยะเวลานานเพื่อจะบรรลุวัตถุประสงค์นั้น

2) ความพร้อม (Readiness) หมายถึง ระดับวุฒิภาวะหรือความสามารถที่จำเป็นในการทำกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการหรือบรรลุวัตถุประสงค์ เพราะ บางวัตถุประสงค์อาจขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคล

3) สถานการณ์ (Situation) คือ เหตุการณ์ที่เปิดโอกาสให้สามารถเลือกประกอบกิจกรรมเพื่อตอบสนองความต้องการหรือบรรลุวัตถุประสงค์

4) การแปลความหมาย (Interpretation) เป็นกระบวนการพิจารณาสถานการณ์เพื่อตัดสินใจเลือกวิธีที่จะบรรลุความต้องการและวัตถุประสงค์ได้มากที่สุด

5) การตอบสนอง (Response) เป็นกระบวนการปฏิบัติกิจกรรมเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ต่อการการแปลความหมาย

6) ผลที่ได้รับ (Consequence) คือ สิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากการปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งอาจเป็นไปตามที่ตั้งเป้าไว้ (Confirm) หรือตรงข้ามกับที่ตั้งเป้าไว้ (Contradict)

7) ปฏิกริยาต่อความคาดหวัง หลังปฏิบัติกิจกรรมแล้วหากไม่สามารถตอบสนองความต้องการได้หรือเรียกว่าผิดหวัง อาจต้องย้อนกลับไปขั้นตอนแปลความหมายใหม่และเลือกวิธีการตอบสนองใหม่ เพื่อให้ผลลัพธ์เป็นไปตามที่คาดหวังไว้

อรุณีย์ โรจนไพบุลย์ (2561) กล่าวถึงองค์ประกอบของพฤติกรรมไว้ 7 ประเภท ประกอบด้วย

1) การรับรู้ (Perception) เป็นการแปลความหมายจากการที่สิ่งเร้าเข้ามกระทบกับร่างกายผ่านการสัมผัสและเกิดการส่งกระแสประสาทไปยังสมอง

2) การเรียนรู้ (Learning) เป็นกระบวนการเชื่อมโยงจากการรับรู้ โดยเกิดจากความตั้งใจ ประสบการณ์และการฝึกฝน ไม่ใช่อุบัติเหตุหรือความบังเอิญ และมีความคงทนถาวร

3) การคิด (Thinking) เป็นกระบวนการสร้างภาพหรือสัญลักษณ์ของสมอง เพื่อเป็นตัวแทนของสิ่งต่าง ๆ เช่น วัตถุ เหตุการณ์ หรือสถานการณ์ โดยมีความสัมพันธ์กับสติปัญญา

4) สติปัญญา (Intelligence) เป็นความสามารถในตัวบุคคลที่จะแสดงออกมาในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ความสามารถในการคิด ความสามารถในการแก้ปัญหา การปรับตัว เป็นต้น

5) เจตคติ (Attitude) เป็นความรู้สึกที่แสดงออกมาในทางบวกและลบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

6) อารมณ์ (Emotion) เป็นสภาวะทางจิตใจที่มีต่อสิ่งเร้าที่เข้ามกระทบกับร่างกายและจิตใจ

7) ความเชื่อ (Belief) เป็นการแสดงการยอมรับต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งที่สามารถพิสูจน์ได้ หรืออาจเกิดจากความศรัทธาที่พิสูจน์ไม่ได้ เหล่านี้ล้วนมีส่วนกับการกำหนดทิศทางของการแสดงออกทางพฤติกรรมทั้งสิ้น

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2563) นำเสนอข้อมูลไว้ว่า พฤติกรรม คือ การแสดงออกหรือการกระทำ โดยที่มนุษย์จะมีพฤติกรรมหรือการกระทำแบบใด มาจากองค์ประกอบ 2 ประการ ได้แก่ การรับรู้หรือความเชื่อที่บุคคลคนนั้นมี และอีกหนึ่งองค์ประกอบคือ ความคิดหรือทัศนคติที่จะเป็นตัวควบคุมพฤติกรรมให้เกิดทั้งด้านบวกและลบ

สรุปได้ว่า พฤติกรรม มีองค์ประกอบทั้งในรูปแบบของนามธรรมและรูปธรรม แต่องค์ประกอบของพฤติกรรมส่วนใหญ่มักเกิดจากการรับรู้และเจตคติของแต่ละบุคคลเป็นที่ตั้ง เมื่อถูกนำมาผนวกกับปัจจัยองค์ประกอบอื่น ก็จะทำให้มีการสร้างพฤติกรรมได้ทั้งทางบวกและทางลบ

1.4.3 การวัดพฤติกรรม

เชาวนา ซวลิตำรง (2525) ได้กล่าวถึงการวัดพฤติกรรมของนักเรียนไว้ 3 แบบ โดยเรียกว่า เป็นการวัดแบบ Unobtrusive Measure หรือเรียกว่า “การวัดแบบไม่รบกวน” โดยเป็นการวัดที่ผู้ถูกวัดและผู้วัดไม่จำเป็นต้องรู้จักกัน แต่ใช้การสังเกตหรือการถามแบบไม่เป็นทางการ เพื่อไม่ให้ผู้ถูกวัดรู้ตัว ซึ่งการวัดแบบไม่รบกวนนี้ แบ่งวิธีวัดออกเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่

1. การวัดร่องรอยทางกายภาพ (Physical Traces) แบ่งออกเป็น 2 วิธี คือ

1.1 ความสึกหรอ (Erosion) เป็นการวัดโดยสังเกตความสึกหรอนของวัตถุต่าง ๆ ที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ แต่อาจคลาดเคลื่อนได้จากคุณภาพของวัสดุ วิธีเก็บรักษา เป็นต้น

1.2 สิ่งที่หลงเหลือ (Accretion) เป็นการวัดโดยสังเกตสิ่งที่เหลือทิ้งไว้ตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ยี่ห่อขวดน้ำ เครื่องดื่มต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งสามารถคลาดเคลื่อนได้เช่นกันหากไม่สามารถสังเกตสิ่งที่หลงเหลือนั้นได้

2. การวัดจากเอกสารสำคัญ (Archives) เป็นการวัดโดยการนำเอกสารหรือบันทึกสำคัญต่าง ๆ มาใช้ในการวิจัย ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งเอกสารราชการ เอกสารของเอกชน หรือเอกสารส่วนบุคคล เช่น ทะเบียนบ้าน หนังสือพิมพ์ บันทึกประจำวัน แต่ก็มี ความคลาดเคลื่อนได้จากการไม่ได้บันทึกข้อมูลไว้

3. การวัดโดยการสังเกต (Observation) สามารถทำได้ 2 ลักษณะ ได้แก่

3.1 การสังเกตแบบธรรมดา (Uncontrived Simple Observations) เป็นการสังเกตสภาพของสิ่งที่เป็นอยู่ ซึ่งอาจต้องใช้เวลา เช่น ยศ ฐานะ การเคลื่อนไหว ที่อยู่ การสนทนา การใช้เวลา เป็นต้น

3.2 การสังเกตแบบจัดสถานการณ์ และใช้เทคโนโลยีช่วย (Contrived Observations) ในบางครั้งการสังเกตอาจใช้เวลานานจนทำให้ผู้สังเกตเบื่อหน่ายได้ จึงสามารถทดแทนด้วยวิธีการแทรกแซงสร้างสถานการณ์เพื่อสังเกตพฤติกรรมได้เช่นกัน เช่น การจัดกิจกรรมเสริม เพื่อสังเกตความรับผิดชอบ ความสามัคคีของนักเรียน รวมถึงการใช้เทคโนโลยีเช่น การถ่ายรูป การบันทึกวิดีโอ หรือการบันทึกเสียง เป็นต้น

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ อ้างถึงใน ชาญชัยลักษณ์ เขี่ยมมิตร (2556) แบ่งการวัดพฤติกรรมออกเป็น 2 วิธี คือ

1) การศึกษาพฤติกรรมโดยตรง

1.1 การสังเกตแบบผู้ถูกสังเกตรู้ตัว (Direct Observation) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตจะบอกผู้ถูกสังเกตล่วงหน้า เช่น ครูกับนักเรียน แต่การสังเกตแบบนี้อาจทำให้บางคนไม่แสดงพฤติกรรมที่แท้จริงออกมา

1.2 การสังเกตแบบธรรมชาติ (Naturalistic Observation) คือ การที่ผู้สังเกตทำการสังเกตโดยไม่ให้ผู้ถูกสังเกตรู้ตัว ซึ่งจะทำให้มีการแสดงพฤติกรรมที่แท้จริงออกมา แต่การสังเกตในรูปแบบนี้จะมีข้อจำกัดคือ ต้องใช้ระยะเวลามาก จึงจะสังเกตพฤติกรรมที่ต้องการได้

2) การศึกษาพฤติกรรมโดยอ้อม

2.1 การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการซักถามข้อมูลแบบเผชิญหน้ากันโดยตรง หรือมีคนกลางซักถามให้ โดยการสัมภาษณ์จะถูกแบ่งออกเป็น การสัมภาษณ์โดยตรง คือ ผู้สัมภาษณ์ซักถามเป็นเรื่องตามเป้าหมายที่วางไว้ และการสัมภาษณ์ทางอ้อม ที่ผู้สัมภาษณ์จะพูดคุยและ

สอดคล้องคำถามเมื่อมีโอกาส โดยผู้ถูกสัมภาษณ์จะไม่ได้ว่าคำถามเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ผู้สัมภาษณ์ต้องการทราบถึงพฤติกรรม แต่สำหรับการสัมภาษณ์ก็จะมีข้อจำกัดในเรื่องของข้อมูลที่บางอย่างไม่สามารถเปิดเผยได้

2.2 การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีที่เหมาะสมกับการศึกษาข้อมูลจำนวนมาก

1.5 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้เวลาว่าง

1.5.1 ความหมายของเวลาว่าง (Leisure)

สุวิมล ตั้งสัจพจน์ (2553) กล่าวว่า การใช้เวลาว่างเป็นองค์ประกอบที่สำคัญและเป็นพื้นฐานของคุณภาพชีวิต ซึ่งทำให้เกิดความสมดุลของจิตวิญญาณ จิตใจ ร่างกาย และพัฒนาการของบุคคล

Lynn Anderson (2021) กล่าวว่า การใช้เวลาว่างเป็นความรู้สึกพื้นฐานของมนุษย์ที่สามารถเลือกกิจกรรมที่ตนสนใจ และเกิดความเพลิดเพลิน สุข และความพึงพอใจ

รณกร เส็งสอน (2563) ให้ความเห็นว่า การใช้เวลาว่างเป็นการทำกิจกรรมที่อยู่นอกเหนือกิจกรรมที่จำเป็น เช่น เวลาทำงานหรือเวลาเรียน แต่ไม่ใช่การรับประทานอาหารเช้า การนอน หรือกิจกรรมประจำวันอื่น ๆ และเป็นเวลาที่เป็นอิสระ ไม่มีความกดดันจากสภาพแวดล้อมและบุคคลภายนอก ทำให้สามารถเลือกทำกิจกรรมตามความพอใจของตนเอง เพื่อเกิดความผ่อนคลาย เพลิดเพลิน และเกิดประโยชน์

สรุปได้ว่า การใช้เวลาว่างเป็นกิจกรรมที่สำคัญและมีความจำเป็นต่อการใช้ชีวิตประจำวันของมนุษย์ เนื่องจากเป็นเวลาที่ช่วยให้เกิดความผ่อนคลาย สร้างเสริม และพัฒนาตนเอง รวมถึงเป็นการสร้างประโยชน์ตามความต้องการของแต่ละบุคคล

1.5.2 ประโยชน์และคุณค่าของการใช้เวลาว่าง

เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย (2554) กล่าวว่าประโยชน์ของการใช้เวลาว่าง คือ ช่วยในการพัฒนาคุณภาพชีวิต ส่งเสริมความคิดและสติปัญญา ช่วยให้เกิดการพักผ่อน สุข และความพอใจ สร้างเสริมมนุษย์สัมพันธ์ การยอมรับในตนเองและผู้อื่น ทั้งยังช่วยแก้ปัญหาสุขภาพจิตอีกด้วย

วริษา หงส์ทอง (2559)กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้เวลาว่างไว้ว่า การใช้เวลาว่างเป็นประโยชน์ต่อตนเองในแง่ของการสร้างเสริมสุขภาพทางกายและสุขภาพจิตให้แข็งแรง เป็นประโยชน์ต่อครอบครัวในการทำให้ครอบครัวได้ใช้เวลาร่วมกันเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดี และยังเป็นประโยชน์ต่อสังคมอันก่อให้เกิดความสามัคคีรักใคร่ในหมู่คณะ

คนธรรส ประสมศิลป์ (2563) กล่าวว่า การใช้เวลาว่างช่วยสร้างความสนุกสนานให้กับบุคคลและสังคม เกิดความสุขในการดำรงชีวิต เสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม สร้างความสัมพันธ์อันดีในชุมชนและสังคม

จึงกล่าวได้ว่า การใช้เวลาว่างนั้น มีประโยชน์ทั้งต่อตนเอง ต่อครอบครัว และต่อชุมชน ทั้งในแง่ของการสร้างความสุข ความเพลิดเพลิน ความผ่อนคลาย การได้ใช้เวลาเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีในครอบครัวและสังคม ทั้งยังเสริมสร้างความสามัคคีในสังคมได้อีกด้วย

1.6 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure)

1.6.1 ความหมายของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

Sam Elkington (2014) กล่าวว่า การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง หมายถึง รูปแบบการใช้เวลาว่างที่มีความเป็นระบบอาชีพ งานอดิเรก งานอาสา โดยมีความเป็นรูปธรรม น่าสนใจ และเต็มเต็มให้กับผู้ปฏิบัติได้ นอกจากนี้ยังสามารถต่อยอดไปเป็นอาชีพ และสร้างเสริมทักษะ ความรู้ความสามารถให้กับผู้เข้าร่วมได้อีกด้วย

Dattilo (2015) กล่าวว่า การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง เป็นการใช้เวลาว่างอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ ในกิจกรรมที่สนุกสนานอย่างเป็นรูปธรรม ตอบสนองความต้องการและความสนใจอย่างเป็นระบบ

Kono et al. (2020) ได้ให้ความหมายของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังไว้ว่า เป็นการใช้เวลาว่างแบบเฉพาะเจาะจงที่แสดงให้เห็นถึงความมีวินัย, ประสิทธิภาพ, ความพยายาม, ประโยชน์ที่ได้รับ ที่แสดงออกมาจากกิจกรรม และไม่ได้มุ่งความพอใจในระยะสั้น แต่เน้นประโยชน์ที่จะเกิดในระยะยาว

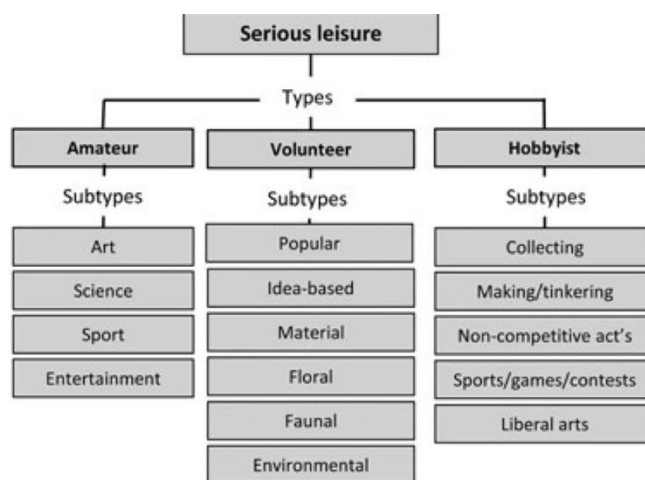
สรุปได้ว่า การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง เป็นรูปแบบของการใช้เวลาว่างที่ผู้ปฏิบัติมีความตั้งใจ มีวินัย ความมุ่งมั่นในการเข้าร่วม ซึ่งการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง สามารถต่อยอดให้เกิดเป็นอาชีพได้ และไม่ได้ให้เพียงแค่ความพอใจในระยะสั้นแต่ยังให้ประโยชน์แก่ผู้เข้าร่วมในระยะยาวอีกด้วย

1.6.2 ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

Sam Elkington (2014) แบ่งประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ การฝึกหัด กิจกรรมอาสาสมัคร และงานอดิเรก ซึ่งแต่ละประเภทก็จะมีชนิดย่อยออกมาดังต่อไปนี้

- 1) การฝึกหัด (Amateur) เช่น การทำงานศิลปะ วิทยาศาสตร์ ฝึกซ้อมกีฬา การแสดง
- 2) งานอาสา (Volunteer) เช่น การปลูกป่า ดูแลสัตว์ป่า สิ่งแวดล้อม เป็นต้น

3) งานอดิเรก (Hobbyist) เช่น การสะสมสิ่งของต่าง ๆ การเล่นเกมกีฬา หรือเล่นเกม เป็นต้น

ภาพประกอบ 3 ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

(Sam Elkington และ Robert Stebbins, 2014)

ดาวิชา ศรีธีรวัตร (2565) ก็ได้แบ่งประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังตามรูปแบบของกิจกรรมยามว่างเช่นเดียวกัน แต่จะมีประเภทที่ถูกแยกย่อยออกมามากกว่าถึง 9 รูปแบบ ได้แก่ กีฬา ท่องเที่ยว อ่านหนังสือ ศิลปะและงานฝีมือ พัฒนาตนเอง ดนตรี ความบันเทิง ปลุกต้นไม้ กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ และหมวดพัฒนาจิตใจ

1.6.3 ประโยชน์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

ดาวิชา ศรีธีรวัตร (2565) ได้กล่าวถึงผลของการที่บุคคลมีการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ซึ่งเกิดต่อทั้งตนเอง ทีม และองค์กร ได้แก่ เกิดประสบการณ์ที่ดี สร้างความหมายในชีวิต เกิดมุมมองทางบวก เกิดความรู้สึกรักตัวเอง เกิดความสุขและรู้สึกดีกับตนเอง ช่วยฟื้นฟูแรงใจในการทำงาน ฟื้นฟูจากความเครียดและเหนื่อยล้า เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ พัฒนาสุขภาพกายและจิต เพิ่มพูนทักษะทางสังคม ได้แสดงศักยภาพด้านอื่น ๆ ตลอดจนสามารถนำไปสร้างรายได้ได้

Dieser (2021) กล่าวว่า ประโยชน์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังในด้านการพัฒนาสุขภาพนั้น ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาด้านสุขภาพเพียงอย่างเดียว แต่ยังช่วยส่งเสริมการเห็นคุณค่าในตนเอง การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น รวมถึงการได้บรรลุเป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้อีกด้วย

Lee et al. (2017) กล่าวว่า การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยลดความเครียดจากการเรียน ช่วยให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่หลากหลาย ช่วยพัฒนาความสัมพันธ์กับบุคคลที่มีความสนใจใกล้เคียงกัน และสร้างโอกาสในการพัฒนาตนเองได้

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การใช้เวลาร่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure) ไม่ได้เพียงแค่เป็นการใช้เวลาว่างเพื่อความบันเทิงเพียงอย่างเดียว แต่ยังช่วยพัฒนาและส่งเสริมบุคคลในด้านอื่น ๆ เช่นกัน นอกจากนี้หากบุคคลที่มีการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังประเภทเดียวกันมาอยู่ร่วมกัน ก็จะช่วยส่งเสริมสัมพันธภาพอันดีมากขึ้นด้วย จึงกล่าวได้ว่า การใช้เวลาร่างอย่างจริงจัง สามารถพัฒนาได้ทั้งระดับบุคคล ระดับกลุ่ม และระดับสังคม

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยในประเทศ

ปฐมาภรณ์ กิจวานิชเสถียร (2555) ศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมในการตัดสินใจซื้อกระดาษเช็ดหน้าพรีเมียมคลีนีส์ของผู้หญิงในเขตกรุงเทพมหานคร จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ซึ่งผลที่ได้ทำให้ทราบว่า ทัศนคติด้านคุณภาพ ตราสินค้า บรรจุภัณฑ์ ขนาด และราคา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมในการตัดสินใจซื้อสินค้า

นนุช อุสาพาณิษฐ์ (2559) ได้ทำวิจัยเรื่อง การรับรู้และทัศนคติต่อสื่อโฆษณาประเภทป้ายดิจิทัลที่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการซื้อสินค้าและบริการของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร และได้ศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ต่อสื่อโฆษณาประเภทป้ายดิจิทัลที่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการซื้อสินค้าและบริการของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร และทัศนคติต่อสื่อโฆษณาประเภทป้ายดิจิทัลที่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการซื้อสินค้าและบริการของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร จากกลุ่มตัวอย่าง 400 คน พบว่าทั้งการรับรู้และทัศนคติต่อป้ายโฆษณา มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการซื้อสินค้าและบริการทั้งสิ้น

อสงไขย ทยานศิลป์ (2560) ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติ การรับรู้ และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) ของกลุ่มบริษัท สยามพิวรรธน์ จำกัด โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 300 คน จาก 4 ฝ่าย/แผนก และเก็บข้อมูลในช่วงเดือนพฤษภาคม – มิถุนายน ซึ่งผลการวิจัยทำให้ทราบว่า ทัศนคติและการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างจะไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเข้าร่วม เนื่องจากค่าเฉลี่ยของระดับการรับรู้อยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.92 และระดับของทัศนคติอยู่ในเชิงบวกที่ค่าเฉลี่ย 3.59 แต่พฤติกรรมการเข้าร่วมอยู่ในระดับปานกลางที่ค่าเฉลี่ย 2.69 เท่านั้น

วัชรพล ทิพย์สุวรรณพรม (2562) ได้ศึกษาความคาดหวัง การรับรู้ต่อคุณภาพการบริการ และพฤติกรรมการใช้บริการของผู้ใช้บริการวินมอเตอร์ไซค์ในเขตกรุงเทพมหานคร จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน โดยมีวัตถุประสงค์ข้อหนึ่งที่ต้องการทราบความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้

ต่อคุณภาพการบริการกับพฤติกรรมการใช้บริการ ซึ่งผลที่ได้แสดงให้เห็นว่าการรับรู้ต่อคุณภาพการบริการ ด้านการดูแลเอาใจใส่ต่อลูกค้า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้บริการ

ธนารีย์ จรินทร์ (2563) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการใช้เวลาร่วมกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมการใช้เวลาร่วม ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร โดยมีกลุ่มตัวอย่างจำนวน 252 คน พบว่า เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคลที่มีต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมการใช้เวลาร่วมโดยรวม พบว่า เพศ ระดับชั้นการศึกษา ระยะเวลา ที่อยู่อาศัยที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมการใช้เวลาร่วมไม่แตกต่างกัน ในขณะที่รายได้ที่ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อปัจจัยต่อการเข้าร่วมการใช้เวลาร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในขณะที่ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับรูปแบบการเข้าร่วมการใช้เวลาร่วมพบว่า เพศ ระดับชั้น ไม่ส่งผลต่อทุกกิจกรรม รายได้ ส่งผลต่อกิจกรรมนอกสถานที่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ ที่อยู่อาศัย ส่งผลต่อกิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมนอกสถานที่ กิจกรรมกีฬาและสุขภาพ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสุดท้ายคือความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเข้าร่วมกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าร่วม พบว่า รูปแบบการใช้เวลาร่วม ได้แก่ กิจกรรมภายในบ้าน กิจกรรมสร้างสรรค์ กิจกรรมนอกสถานที่ และ กิจกรรมกีฬาและสุขภาพ มีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าร่วม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

Rena et al. (2011) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของทัศนคติจากการเลี้ยงดูของผู้ปกครองกับการใช้เวลาว่างในการอ่าน โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 147 คน และพบว่าผลการเลี้ยงดูของพ่อแม่ในแต่ละรูปแบบมีผลกับการใช้เวลาว่างในการอ่านของเด็กที่แตกต่างกัน จึงทำให้ทราบได้ว่าทัศนคติของเด็กที่ถูกปลูกฝังจากการเลี้ยงดูมีผลต่อพฤติกรรมของเด็กโดยตรง

Hoek et al. (2017) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ ประสบการณ์ และเจตคติและพฤติกรรมการรับประทานอาหารเพื่อสุขภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม โดยการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง 29 คน ซึ่งได้มาจากการคัดเลือกจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่าปัจจัยทางเจตคติหรือแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกมีผลกับพฤติกรรมการเลือกรับประทานอาหารมากกว่า ในขณะที่การรับรู้และความเชื่อไม่ส่งผลมากเท่าที่คาดไว้

Hartmann and Siegrist (2017) ได้ศึกษาการรับรู้และพฤติกรรมของผู้บริโภค ในเรื่องการบริโภคแหล่งโปรตีนที่ยั่งยืน หรือโปรตีนที่ได้จากแมลง ซึ่งจากผลที่ได้รับทำให้ทราบว่าในเรื่องของการบริโภคแหล่งโปรตีนที่ยั่งยืนนั้น ผู้บริโภคมีความรับรู้อยู่ในระดับมากและทราบว่าแหล่งโปรตีนที่

ยั่งยืนคืออะไร จึงทำให้การยอมรับและพฤติกรรมในการเลือกบริโภคสวนทางกันอย่างชัดเจน โดยผู้บริโภคจะเลือกรับประทานแหล่งโปรตีนทั่วไป หรือโปรตีนแปรรูปเท่านั้น

Parse et al. (2017) ศึกษาความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมที่มีความสัมพันธ์กับใช้ยาปฏิชีวนะในชุมชน โดยมีกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 96 คน และผลที่ได้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่าง 40.6% มีความรู้อยู่ในระดับดีในการใช้ยาปฏิชีวนะ แต่อย่างไรก็ตามกลับมีมากถึง 55.2% ที่ไม่ได้ใช้ยาปฏิชีวนะจนครบตามที่แพทย์สั่ง

Maleki et al. (2020) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการป้องกันโรคโควิด 19 ของกลุ่มอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการดูแลผู้ป่วย โดยมีกลุ่มตัวอย่าง 191 คน แบ่งเป็นเพศชาย 73 คน เพศหญิง 118 คน ซึ่งผลที่ได้รับพบว่ากลุ่มอาชีพที่เกี่ยวข้องกับการดูแลผู้ป่วยมีความรู้และระดับของเจตคติที่ดีในการดูแลรักษาผู้ป่วย แต่ตรงข้ามกับการป้องกันตนเองที่มีระดับพฤติกรรมในการป้องกันตนเองน้อย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ความสัมพันธ์ของการรับรู้และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure) ตามลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนโรงเรียนสารวิทยา ปีการศึกษา 2566 จำนวน 2,994 คน แบ่งเป็น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 520 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 493 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 484 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 490 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 507 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 500 คน (โรงเรียนสารวิทยา, 2566)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนสารวิทยา ปีการศึกษา 2566 จำนวน 353 คน โดยแบ่งเป็น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 61 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 58 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 57 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 58 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 60 คน, ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 59 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จากประชากรที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ของ Taro Yamane (1967) โดยมีขั้นตอนการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยจำแนกกลุ่มประชากร ทั้งหมด 2,994 คน แบ่งเป็น
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีนักเรียน จำนวน 520 คน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีนักเรียน จำนวน 493 คน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีนักเรียน จำนวน 484 คน
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีนักเรียน จำนวน 490 คน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีนักเรียน จำนวน 507 คน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีนักเรียน จำนวน 500 คน

2. กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95 จะต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน (Yamane, 1973) จึงกำหนดสัดส่วน และจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามระดับชั้น ดังต่อไปนี้

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1} = \frac{520 \times 100}{2,994}$$

$$= 17.4 \%$$

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2} = \frac{493 \times 100}{2,994}$$

$$= 16.5 \%$$

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3} = \frac{484 \times 100}{2,994}$$

$$= 16.2 \%$$

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4} = \frac{490 \times 100}{2,994}$$

$$= 16.5 \%$$

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5} = \frac{507 \times 100}{2,994}$$

$$= 16.9 \%$$

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6} = \frac{500 \times 100}{2,994}$$

$$= 16.7 \%$$

จากนั้นนำสัดส่วนที่ได้ มาคำนวณเพื่อหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับ ดังนี้

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1} = \frac{17.4 \times 400}{100}$$

$$= 69 \text{ คน}$$

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2} = \frac{16.5 \times 400}{100}$$

$$= 66 \text{ คน}$$

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3} = \frac{16.2 \times 400}{100}$$

$$= 65 \text{ คน}$$

$$\text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4} = \frac{16.5 \times 400}{100}$$

$$100$$

$$\begin{aligned}
 &= 66 \text{ คน} \\
 \text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5} &= \frac{16.9 \times 400}{100} \\
 &= 67 \text{ คน} \\
 \text{ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6} &= \frac{16.7 \times 400}{100} \\
 &= 67 \text{ คน} \\
 \text{รวม} &= 400 \text{ คน}
 \end{aligned}$$

ระดับชั้น	จำนวนนักเรียน
ม.1	69
ม.2	66
ม.3	65
ม.4	66
ม.5	67
ม.6	67

ตาราง 1 ตารางแสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับชั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (Serious Leisure) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 4 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามสภาพ ปัญหา และความต้องการ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 5 ตอน ได้แก่

- ตอนที่ 1 ข้อมูลเบื้องต้นของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 เพศ

1.1.1 เพศชาย

1.1.2 เพศหญิง

1.2 ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

1.2.1 มัธยมศึกษาปีที่ 1

1.2.2 มัธยมศึกษาปีที่ 2

1.2.3 มัธยมศึกษาปีที่ 3

1.2.4 มัธยมศึกษาปีที่ 4

1.2.5 มัธยมศึกษาปีที่ 5

1.2.6 มัธยมศึกษาปีที่ 6

1.3 เวลาเรียนต่อสัปดาห์ (ชั่วโมง)

1.3.1 น้อยกว่า 25 ชั่วโมง

1.3.2 26 - 30 ชั่วโมง

1.3.3 มากกว่า 30 ชั่วโมง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่ามากที่สุด} - \text{ค่าน้อยที่สุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{4 - 1}{4} \\ &= 0.75 \end{aligned}$$

ดังนั้น สามารถแปลความหมายของค่าคะแนน ดังนี้

1.00 – 1.75 หมายถึง ระดับการรับรู้ น้อยที่สุด

1.76 – 2.50 หมายถึง ระดับการรับรู้ น้อย

2.51 – 3.25 หมายถึง ระดับการรับรู้ มาก

3.26 – 4.00 หมายถึง ระดับการรับรู้ มากที่สุด

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ซึ่งเป็นแบบมาตราส่วน
ประมาณค่า (Rating Scale) 4 ระดับ ได้แก่ มากที่สุด มาก น้อย น้อยที่สุด

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่ามากที่สุด} - \text{ค่าน้อยที่สุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{4 - 1}{4} \\ &= 0.75 \end{aligned}$$

ดังนั้น สามารถแปลความหมายของค่าคะแนน ดังนี้

1.00 – 1.75 หมายถึง ระดับเจตคติน้อยที่สุด

1.76 – 2.50 หมายถึง ระดับเจตคติน้อย

2.51 – 3.25 หมายถึง ระดับเจตคติมาก

3.26 – 4.00 หมายถึง ระดับเจตคติมากที่สุด

ตอนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง เป็นแบบสอบถามแบบเลือกตอบ และมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ได้แก่ เห็นด้วยอย่างยิ่ง ไปจนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง โดยเป็นแบบสอบถามเอกลักษณ์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง 15 ข้อ

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{ค่ามากที่สุด} - \text{ค่าน้อยที่สุด}}{\text{จำนวนระดับ}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} \\ &= 0.80 \end{aligned}$$

ดังนั้น สามารถแปลความหมายของค่าคะแนน ดังนี้

1.00 – 1.80 หมายถึง ระดับไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

1.81 – 2.60 หมายถึง ระดับไม่เห็นด้วย

2.61 – 3.40 หมายถึง ระดับค่อนข้างเห็นด้วย

3.41 – 4.20 หมายถึง ระดับเห็นด้วย

4.21 – 5.00 หมายถึง ระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษา ค้นคว้า ตำรา เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย
2. สร้างแบบสอบถามตามกรอบแนวคิดที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า
3. นำแบบสอบถามที่สร้างเสนอประธานควบคุมปริญญาโท เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและนำเข้าสู่กระบวนการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือต่อไป
4. ปรับแก้ตามคำแนะนำแล้วนำไปทดลองใช้

การหาคุณภาพเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยนำเสนอแบบสอบถามให้ประธานควบคุมปริญญาโท เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง
2. กำหนดผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

2.1 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนันทนาการและการใช้เวลาว่าง จำนวน 3 ท่าน โดยต้องเป็นอาจารย์หรือผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับการใช้เวลาว่างและนันทนาการไม่น้อยกว่า 10 ปี

2.2 ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาพฤติกรรมมนุษย์ จำนวน 1 ท่าน โดยต้องเป็นผู้ที่มีความเกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านจิตวิทยาพฤติกรรมมนุษย์ไม่น้อยกว่า 10 ปี

2.3 ครูในฝ่ายกิจการนักเรียนที่มีวิทยฐานะชำนาญการพิเศษขึ้นไป 1 ท่าน

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาว่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับเป้าประสงค์ (Index of Congruence : IOC) ที่มีเกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน 1 แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับเป้าประสงค์

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อคำถามมีความสอดคล้องกับเป้าประสงค์หรือไม่

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อคำถามไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

ถ้าค่า IOC ที่คำนวณได้มากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่าแบบสอบถามมีความเหมาะสมตามจุดประสงค์ แต่ถ้าได้ค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ควรพิจารณาแก้ไข ปรับปรุง หรือคัดออกตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้ว เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง

6. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try-out) กับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์สัมพันธัลฟา (Coefficient Alpha) ของครอนบัค (Cronbach, 1951)

7. นำแบบสอบถามที่ทดลองแล้วมาปรับปรุงแก้ไข เพื่อความสมบูรณ์ จากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. ขอลงชื่อจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อดำเนินการขออนุญาตเก็บข้อมูลไปยังโรงเรียนสาธิตวิทยา

2. ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามและจัดเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง

3. นำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ และนำไปวิเคราะห์ข้อมูลหาค่าทางสถิติ

การจัดกระทำและวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามที่ได้มาทั้งหมดมาตรวจสอบความถูกต้องและสมบูรณ์
2. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 1 มาสรุป และนำเสนอในรูปแบบความเรียง
3. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 – 4 มาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาค่าร้อยละ (Standard Divination) ค่าเฉลี่ย (Means) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง
4. หาความสัมพันธ์ของข้อมูลในข้อ 2,3 และ 4 โดยใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สเปียร์แมน (Spearman's Rank Correlation), Spearman (1904) และนำค่าที่ได้มาแปลผลดังนี้

0.00 - 0.19	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยมาก
0.20 - 0.39	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับน้อย
0.40 - 0.59	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
0.60 - 0.79	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับมาก
0.80 - 1.00	หมายถึง	มีความสัมพันธ์กันในระดับมากที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำเนนการวิจัยโดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 การแจกแจงความถี่ (Frequency)
 - 1.2 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.3 ค่าเฉลี่ย (Means)
 - 1.4 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
2. สถิติสำหรับหาความสัมพันธ์
 - 2.1 สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์สเปียร์แมน (Spearman's Rank Correlation)
3. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
 - 3.1 การหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ (IOC)
 - 3.2 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามความสัมพันธ์ของการรับรู้และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เวลาวางอย่างจริงจัง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach, 1951)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษา ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา เพื่อนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน โดยผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
Min	แทน ค่าต่ำสุด (Minimum)
Max	แทน ค่าสูงสุด (Maximum)
$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง (Mean)
S.D.	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
Spearman's rho	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Spearman Correlation)
Sig	แทน ระดับนัยสำคัญทางสถิติ
H_0	แทน สมมติฐานหลัก (Null Hypothesis)
H_1	แทน สมมติฐานรอง (Alternative Hypothesis)

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

- ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม
- ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้เกี่ยวกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง
- ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง
- ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง
- ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ประกอบด้วย เพศ และระดับชั้นที่กำลังศึกษา วิเคราะห์โดยการหาค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ดังตาราง

ตาราง 2 ข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะด้านประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะด้านประชากรศาสตร์	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	167	41.75
ชาย	167	41.75
หญิง	219	54.75
ไม่ระบุ	14	3.5
รวม	400	100
2. ระดับชั้นที่กำลังศึกษา		
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	69	17.25
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	66	16.5
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	65	16.25
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	66	16.5
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	67	16.75
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	67	16.75
รวม	400	100

จากตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า

เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 219 คน คิดเป็นร้อยละ 54.75 เป็นเพศชาย จำนวน 167 คน คิดเป็นร้อยละ 41.75 และไม่ประสงค์ระบุเพศ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5

ระดับชั้น ผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 17.25 รองลงมาคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 ระดับชั้นละ 67 คน คิดเป็นร้อยละ 16.75 ต่อมาคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และมัธยมศึกษาปีที่ 4 ระดับชั้นละ 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 65 คน คิดเป็น

ร้อยละ 16.25 ทั้งนี้ที่จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนใกล้เคียงกัน เนื่องจากผู้วิจัยได้ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยแบ่งอัตราส่วนตามจำนวนประชากรในแต่ละระดับชั้น

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์การรับรู้ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตาราง 3 ตารางวิเคราะห์การรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถาม

การรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ
1. การรับรู้ผ่านสื่อ			
สื่อสิ่งพิมพ์ (หนังสือ, หนังสือพิมพ์, หนังสือเรียน ฯลฯ)	2.61	0.965	มาก
วิทยุ	1.81	1.023	น้อย
โทรทัศน์	2.82	0.896	มาก
สื่อกลางแจ้ง	2.59	0.948	มาก
อินเทอร์เน็ต	3.88	0.385	มากที่สุด
รวม	2.74	0.843	มาก
2. การรับรู้ผ่านบุคคล			
การอบรม / สัมมนา	2.38	0.997	น้อย
การเรียนการสอนจากสถานศึกษา	3.2	0.754	มาก
ครอบครัว	3.22	0.839	มาก
เพื่อน	3.34	0.801	มาก
รวม	3.04	0.848	มาก
รวมทั้งหมด	2.87	1.038	มาก

จากตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า

การรับรู้ผ่านสื่อ มีค่าเฉลี่ย 2.74 อยู่ในระดับมาก โดยการรับรู้ผ่านสื่อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ อินเทอร์เน็ต ที่ค่าเฉลี่ย 3.88 อยู่ในระดับมากที่สุด ตามมาด้วย โทรทัศน์, สื่อกลางแจ้ง, สื่อสิ่งพิมพ์ ที่ระดับ 2.82, 2.61, 2.59 ตามลำดับซึ่งจัดอยู่ในระดับ มาก และน้อยที่สุดคือ วิทยุ ที่ค่าเฉลี่ย 1.81 อยู่ในระดับ น้อย

ในขณะที่การรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังผ่านบุคคล มีค่าเฉลี่ย 3.04 อยู่ในระดับ มาก โดยการรับรู้ผ่านบุคคลที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดคือ เพื่อน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.34 รองลงมาคือ ครอบครัว โดยมีค่าเฉลี่ย 3.22 ตามมาด้วยการเรียนการสอนจากสถานศึกษา ค่าเฉลี่ย 3.20 และน้อยที่สุดคือการอบรมและสัมมนา ที่ค่าเฉลี่ย 2.38

จากการรับรู้ทั้งหมด มีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 2.87 ซึ่งอยู่ในระดับ มาก โดยค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุดของการรับรู้ คือ การรับรู้จากอินเทอร์เน็ต ที่ระดับ 3.88 ซึ่งอยู่ในระดับมากที่สุด และสูงกว่าค่าเฉลี่ยของการรับรู้ทั้งหมดที่อยู่ในระดับ 2.87 ถึง 1.01 และน้อยที่สุดคือ วิทยุ ที่ระดับ 1.81 ซึ่งอยู่ในระดับ น้อย

ตาราง 4 ตารางวิเคราะห์การรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถามแยกระดับชั้น

การรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ค่าเฉลี่ย					
	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
1. การรับรู้ผ่านสื่อ						
สื่อสิ่งพิมพ์	2.33	2.77	2.65	2.56	2.52	2.81
วิทยุ	1.49	2.09	1.57	1.83	1.78	2.10
โทรทัศน์	3.00	2.74	2.68	2.92	2.70	2.88
สื่อกลางแจ้ง	2.29	2.52	2.57	2.77	2.46	2.96
อินเทอร์เน็ต	3.81	3.79	3.92	3.94	3.88	3.93
รวม	2.33	2.78	2.68	2.81	2.67	2.93
2. การรับรู้ผ่านบุคคล						
การอบรม / สัมมนา	2.29	2.39	2.17	2.41	2.36	2.67
การเรียนการสอนจากสถานศึกษา	3.13	3.36	3.20	3.26	2.94	3.33
ครอบครัว	3.17	3.27	3.20	3.15	3.22	3.30
เพื่อน	3.16	3.12	3.52	3.53	3.22	3.51
รวม	2.94	3.04	3.02	3.09	2.94	3.20
รวมทั้งหมด	2.74	2.90	2.83	2.93	2.79	3.05

จากตารางสามารถวิเคราะห์ระดับของการรับรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามแบบแยกระดับชั้นที่กำลังศึกษาได้ ดังต่อไปนี้

การรับรู้ผ่านสื่อ มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ย 2.93 อยู่ในระดับ มาก และมีระดับการรับรู้ต่ำสุดอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีค่าเฉลี่ย 2.33 อยู่ในระดับ น้อย ซึ่งภายในการรับรู้ผ่านสื่อ แต่ละสื่อมีระดับการรับรู้แยกตามระดับชั้นดังต่อไปนี้

สื่อสิ่งพิมพ์ มีระดับการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับม.6 มีค่าเฉลี่ย 2.81 อยู่ในระดับ มาก ในขณะที่น้อยที่สุดอยู่ในระดับม.1 โดยมีค่าเฉลี่ย 2.33 อยู่ในระดับ น้อย

วิทยุ มีระดับการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับม.2 มีค่าเฉลี่ย 2.09 อยู่ในระดับ น้อย ในขณะที่น้อยที่สุดอยู่ในระดับม.1 โดยมีค่าเฉลี่ย 2.33 อยู่ในระดับ น้อย

สื่อกลางแจ้ง มีระดับการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับม.2 มีค่าเฉลี่ย 2.29 อยู่ในระดับ น้อย ในขณะที่น้อยที่สุดอยู่ในระดับม.1 โดยมีค่าเฉลี่ย 2.33 อยู่ในระดับ น้อย

อินเทอร์เน็ต มีระดับการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับม.4 มีค่าเฉลี่ย 3.94 อยู่ในระดับ มากที่สุดในขณะที่น้อยที่สุดอยู่ในระดับม.2 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.79 อยู่ในระดับ มากที่สุด

เมื่อมองในภาพรวมของการรับรู้ผ่านสื่อ ระดับชั้นที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีค่าเฉลี่ย 2.93 อยู่ในระดับ มาก และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 2.33 อยู่ในระดับ น้อย

การรับรู้ผ่านบุคคล มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ย 3.20 อยู่ในระดับ มาก และมีระดับการรับรู้ต่ำสุดอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีค่าเฉลี่ย 2.94 เท่ากัน อยู่ในระดับ มาก ซึ่งภายในการรับรู้ผ่านบุคคล แต่ละรูปแบบมีระดับการรับรู้แยกตามระดับชั้นดังต่อไปนี้

การอบรมสัมมนา มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ค่าเฉลี่ย 2.67 อยู่ในระดับ มาก และน้อยที่สุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ค่าเฉลี่ย 2.17 อยู่ในระดับ น้อย

การเรียนการสอนจากสถานศึกษา มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ค่าเฉลี่ย 3.36 อยู่ในระดับ มากที่สุด และน้อยที่สุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ค่าเฉลี่ย 2.94 อยู่ในระดับ มาก

ครอบครัว มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ค่าเฉลี่ย 3.30 อยู่ในระดับ มากที่สุด และน้อยที่สุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ค่าเฉลี่ย 3.15 อยู่ในระดับ มาก

เพื่อน มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้สูงสุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ค่าเฉลี่ย 3.53 อยู่ในระดับ มากที่สุด และน้อยที่สุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ค่าเฉลี่ย 3.12 อยู่ในระดับ มาก

เมื่อมองในภาพรวมของการรับรู้ผ่านบุคคล ระดับชั้นที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.20 อยู่ในระดับ มาก และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีค่าเฉลี่ยระดับละ 2.94 อยู่ในระดับมาก

สำหรับการรับรู้ทั้งหมด เมื่อนำมาเปรียบเทียบกันในแต่ละระดับแล้ว ระดับที่มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้มากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่าเฉลี่ย 3.05 อยู่ในระดับมาก และระดับชั้นที่มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้น้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยมีค่าเฉลี่ย 2.74 อยู่ในระดับ มาก

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์เจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย(Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ตาราง 5 ตารางวิเคราะห์เจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถาม

เจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ
1. ด้านองค์ความรู้			
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า	3.24	0.735	มาก
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม	3.09	0.833	มาก
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์	3.14	0.824	มาก
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยให้สุขภาพดี	3.11	0.869	มาก
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยให้มีความสุขมากขึ้น	3.34	0.798	มากที่สุด
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์	3.37	0.713	มากที่สุด
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยสร้างพลังงานใหม่	3.16	0.822	มาก
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยพัฒนาตนเอง	3.43	0.729	มากที่สุด
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยให้รู้สึกผ่อนคลาย	3.36	0.789	มากที่สุด
ฉันคิดว่าผู้คนที่ต้องการการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	3.21	0.818	มาก
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร	3.04	0.811	มาก
ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังเป็นสิ่งสำคัญ	3.37	0.741	มากที่สุด
รวม	3.24	0.801	มาก

2. ด้านความรู้สึกรู้สึก

เมื่อฉันใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ฉันรู้สึกว่าจะเวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็วและมีคุณภาพ	3.41	0.724	มากที่สุด
การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังทำให้ฉันเกิดความพึงพอใจ	3.38	0.718	มากที่สุด
ฉันให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	3.24	0.795	มาก
ฉันสามารถเป็นตัวเองในขณะที่ใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	3.42	0.751	มากที่สุด
ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังให้ประสบการณ์ที่มีความสุข	3.40	0.712	มากที่สุด
ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังคือสิ่งที่ดีต่อฉัน	3.40	0.735	มากที่สุด
ฉันชอบใช้เวลาไปกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	3.29	0.794	มากที่สุด
ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังทำให้รู้สึกสดชื่น	3.27	0.817	มากที่สุด
ฉันรู้สึกว่าเวลาที่เสียไปกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังไม่สูญเปล่า	3.32	0.773	มากที่สุด
ฉันรู้สึกชอบกิจกรรมที่ใช้ในเวลาว่างอย่างจริงจัง	3.31	0.771	มากที่สุด
ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้	3.27	0.803	มากที่สุด
รวม	3.34	0.766	มากที่สุด

3. ด้านพฤติกรรม

ฉันตั้งใจทำกิจกรรมในการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังอย่างสม่ำเสมอ	3.16	0.835	มาก
ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการทำกิจกรรมในการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังมากขึ้น	3.24	0.772	มาก
ฉันซื้ออุปกรณ์สำหรับกิจกรรมในการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังตามรายได้ที่มี	3.09	0.852	มาก
ฉันอยากใช้เวลาว่างอย่างจริงจังให้หลากหลายมากขึ้นตามเวลาและทุนทรัพย์	3.21	0.787	มาก
ฉันใช้เวลาว่างอย่างจริงจังเพื่อเพิ่มความสามารถ	3.30	0.763	มากที่สุด
ฉันอยากได้สภาพแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	3.25	0.801	มาก

ตาราง 5 (ต่อ)

ฉันทำกิจกรรมยามว่างอย่างจริงจังเสมอเมื่อมีเวลา	3.21	0.818	มาก
ฉันอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	3.11	0.878	มาก
ฉันสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่างเข้าไปเพื่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	3.22	0.824	มาก
ฉันต้องการทำกิจกรรมยามว่างอย่างจริงจังเสมอแม้จะยุ่งอยู่	2.95	0.934	มาก
ฉันอยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง	3.08	0.845	มาก
ฉันให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังมากกว่ากิจกรรมอื่น	3.03	0.859	มาก
รวม	3.15	0.837	มาก
รวมทั้งหมด	3.17	0.869	มาก

จากตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 400 คน พบว่า

เจตคติด้านองค์ความรู้มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.24 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.801 อยู่ในระดับมาก โดยค่าเฉลี่ยที่สูงที่สุดคือ ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยพัฒนาตนเอง ที่ค่าเฉลี่ย 3.43 อยู่ในระดับ มากที่สุด รองลงมาอยู่ในค่าเฉลี่ย 3.37 เท่ากันในระดับ มากที่สุด คือ ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังเป็นสิ่งสำคัญ และ ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันคิดว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร ที่ค่าเฉลี่ย 3.04 อยู่ในระดับ มาก

ด้านที่ 2 ด้านความรู้สึกมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.766 อยู่ในระดับมากที่สุด โดยข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ฉันสามารถเป็นตัวเองในขณะใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ที่ค่าเฉลี่ย 3.42 อยู่ในระดับ มากที่สุด รองลงมาคือ ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังให้ประสบการณ์ที่มีความสุข และ ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังคือสิ่งที่ดีต่อฉัน เท่ากันที่ระดับ 3.40 อยู่ในระดับ มากที่สุด และน้อยที่สุดคือ ฉันให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ค่าเฉลี่ย 3.24 อยู่ในระดับ มาก

ด้านที่ 3 ด้านพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.15 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.837 อยู่ในระดับมาก โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อใช้เวลาว่างอย่างจริงจังเพื่อเพิ่มความสามารถ มีค่าเฉลี่ย 3.30 อยู่ในระดับ มากที่สุด รองลงมาคือ ข้ออยากได้สภาพแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ค่าเฉลี่ย 3.25 อยู่ในระดับ มาก สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ข้อต้องการทำกิจกรรมยามว่างอย่างจริงจังเสมอแม้จะยุ่งอยู่ มีค่าเฉลี่ย 2.95 อยู่ในระดับ มาก

เมื่อมองในภาพรวมของด้านเจตคติแล้ว จะมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.17 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.869 อยู่ในระดับ มาก โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านความรู้สึก ที่ค่าเฉลี่ย 3.34 อยู่ในระดับ มากที่สุด รองลงมาคือ ด้านองค์ความรู้ ที่ค่าเฉลี่ย 3.24 อยู่ในระดับ มาก และน้อยที่สุดคือ ด้านพฤติกรรม ที่ค่าเฉลี่ย 3.15 อยู่ในระดับ มาก

ตาราง 6 ตารางวิเคราะห์ระดับเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังแยกตามระดับชั้น

เจตคติต่อการใช้เวลาว่าง อย่างจริงจัง	ค่าเฉลี่ย					
	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
ด้านองค์ความรู้	2.96	3.25	3.25	3.35	3.20	3.39
ด้านความรู้สึก	3.03	3.37	3.41	3.44	3.30	3.53
ด้านพฤติกรรม	2.83	3.18	3.25	3.31	3.13	3.35
รวม	2.94	3.26	3.30	3.36	3.21	3.42

จากตารางที่ 6 สามารถวิเคราะห์ระดับของเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังแยกตามระดับชั้นที่กำลังศึกษาได้ดังนี้

ด้านที่ 1 ด้านองค์ความรู้ มีค่าเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.39 อยู่ในระดับมากที่สุด และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ค่าเฉลี่ย 2.96 อยู่ในระดับ มาก

ด้านที่ 2 ด้านความรู้สึก มีค่าเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 อยู่ในระดับมากที่สุด และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ค่าเฉลี่ย 3.03 อยู่ในระดับ มาก

ด้านที่ 3 ด้านพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุดอยู่ในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยมีค่าเฉลี่ย 3.53 อยู่ในระดับมากที่สุด และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ค่าเฉลี่ย 3.03 อยู่ในระดับ มาก

ส่วนที่ 4 การวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

ตาราง 7 ตารางวิเคราะห์ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถาม

ประเภทการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ความถี่	ร้อยละ	ลำดับที่
กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ)	265	53.9	2
ท่องเที่ยว (เดินป่า, ท่องทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ)	187	38	4
อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ)	217	44.1	3
ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ)	185	37.6	5
พัฒนาตนเอง (อบรม, ฝึกอาชีพ, ฟัง Podcast ความรู้)	164	33.3	6
ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ)	102	20.5	7
ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ)	364	74	1
ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า)	31	6.3	10
กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ)	75	15.2	8
หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัด, กิจกรรมจิตอาสา)	41	8.3	9

จากตารางที่ 7 สามารถวิเคราะห์ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถามได้ดังนี้

ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ที่มากที่สุดคือ ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ) ซึ่งมีผู้ตอบสูงถึง 364 คน จากผู้ตอบแบบสอบถาม 400 คน คิดเป็นร้อยละ 74 รองลงมาคือ ประเภทกีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ) มีจำนวนผู้ตอบ 265 คน จากผู้ตอบแบบสอบถาม 400 คน คิดเป็นร้อยละ 53.9

ในขณะที่ประเภทที่มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยที่สุด 3 อันดับสุดท้าย คือ ประเภทกิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ) มีผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 15.2 ต่อมาคือ หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัด,

กิจกรรมจิตอาสา) จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 8.3 และน้อยที่สุด คือ ปลุกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลุกต้นไม้, ปลุกป่า) จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3

ตาราง 8 ตารางวิเคราะห์เอกลักษณ์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

เอกลักษณ์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ค่าเฉลี่ย	S.D.	ระดับ
ฉันทำกิจกรรมนั้น เมื่อมีเวลาว่างจากงานและภารกิจต่าง ๆ	3.57	1.121	เห็นด้วย
กิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่ฉันทำฉันทำตามความต้องการ ความสนใจ และความตั้งใจของตนเอง ไม่ได้ทำตามผู้อื่น	4.02	0.961	เห็นด้วย
ฉันเลือกกิจกรรมที่ตนเองสนใจ ชอบ มีความสุข สนุกกับกิจกรรม และสามารถมีสมาธิ จดจ่อกับกิจกรรมได้ต่อเนื่อง	4.24	0.973	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ฉันมีเป้าหมายในกิจกรรมนั้นชัดเจน	4.24	0.909	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ฉันใช้ความพยายาม มุ่งมั่นฝึกฝน และพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ เพื่อให้กิจกรรมนั้นบรรลุเป้าหมาย	4.15	0.949	เห็นด้วย
ฉันทดลองวิธีการใหม่ ๆ ในการทำกิจกรรมนั้น หรือเปลี่ยนแปลงบทบาทในการทำกิจกรรม เช่น เป็นผู้นำ ผู้ตาม หรือเพิ่มความยากในกิจกรรม	4.11	0.961	เห็นด้วย
ฉันกระตุ้นตนเองและกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมนั้น	3.93	1.042	เห็นด้วย
ฉันใช้ความคิด วิเคราะห์ และตั้งใจทำกิจกรรมนั้น เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดี	4.15	0.899	เห็นด้วย
ฉันทบทวนตนเองอยู่เสมอระหว่างทำกิจกรรมนั้น เช่น ทบทวนความคิด ทบทวนความรู้ ทบทวนทักษะ	4.00	0.984	เห็นด้วย
ฉันแบ่งปันประสบการณ์ในการทำกิจกรรมนี้กับผู้อื่นที่สนใจกิจกรรมที่ต่างกัน	3.95	1.046	เห็นด้วย

ตาราง 8 (ต่อ)

ฉันได้แสดงตัวตนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนั้น ทั้งด้านความสนใจ ความรู้ ความสามารถ	4.04	0.975	เห็นด้วย
ฉันมีการรวมกลุ่มคนที่สนใจกิจกรรมเดียวกัน เพื่อสนับสนุน ให้กำลังใจ ช่วยเหลือ และสร้างความสำเร็จร่วมกัน ระหว่างคนที่มีความสนใจเดียวกัน	3.94	1.052	เห็นด้วย
กิจกรรมที่เหมาะสม จะทำให้เกิดทัศนคติเชิงบวก ต่อกิจกรรมนั้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึงควรสังเกตความคิด (สะท้อนคิด) ของตนเองอยู่เสมอ	4.06	0.931	เห็นด้วย
ฉันพยายามมองหาโอกาสใหม่ หรือมุมมองใหม่ ๆ เพื่อนำสิ่งที่ได้จากกิจกรรมนั้น ๆ มาพัฒนาการทำงานหรือการใช้ชีวิตของตนเอง	4.12	0.956	เห็นด้วย
รวม	4.06	0.980	เห็นด้วย

จากตารางที่ 8 สามารถวิเคราะห์เอกลักษณ์การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถามได้ดังนี้

เอกลักษณ์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ฉันเลือกกิจกรรมที่ตนเองสนใจ ชอบ มีความสุข สนุกกับกิจกรรม และสามารถมีสมาธิ จดจ่อกับกิจกรรมได้ต่อเนื่อง ฉันมีเป้าหมายในกิจกรรมนั้นชัดเจน และ ฉันมีเป้าหมายในกิจกรรมนั้นชัดเจน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากันที่ 4.24 อยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.973 และ 0.909 ตามลำดับ

เอกลักษณ์ของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ฉันทำกิจกรรมนั้นเมื่อมีเวลาว่างจากงานและภารกิจต่าง ๆ มีค่าเฉลี่ย 3.57 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.121 แต่ยังคงอยู่ในระดับ เห็นด้วย เช่นเดียวกัน

เมื่อวิเคราะห์ภาพรวมทำให้ทราบว่า เอกลักษณ์ที่แสดงออกถึงการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของผู้ตอบแบบสอบถาม มีค่าเฉลี่ยรวม 4.06 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.980 อยู่ในระดับ เห็นด้วย

ตาราง 9 ตารางวิเคราะห์ระดับช่วงคะแนนของเอกลักษณ์ในการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	จำนวน	ร้อยละ
1.00 – 1.80	3	0.75
1.81 – 2.60	11	2.75
2.61 – 3.40	71	17.75
3.41 – 4.20	134	33.50
4.21 – 5.00	181	45.25
รวม	400	100

จากตารางที่ 9 ทำให้วิเคราะห์ได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามมีคะแนนในการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่ระดับคะแนน 3.41 – 5.00 สูงถึง 315 คน คิดเป็นร้อยละ 78.75 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ในขณะที่ช่วงคะแนน 1.00 – 3.40 รวมกันแล้วมีเพียง 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.25 ของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตาราง 10 ตารางวิเคราะห์ประเภทการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง แยกตามระดับชั้น

ประเภทการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ความถี่	ร้อยละ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1		
กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ)	35	50.72
ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ)	29	42.03
อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ)	33	47.83
ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ)	28	40.58
พัฒนาตนเอง (อบรม, ฟัง Podcast ความรู้)	14	20.29
ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ)	8	11.59
ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ)	58	84.06
ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า)	2	2.90
กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ)	11	15.94
หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัด, กิจกรรมจิตอาสา)	6	8.70

ตาราง 10 (ต่อ)

ประเภทการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ความถี่	ร้อยละ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2		
กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ)	36	54.55
ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ)	19	28.79
อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ)	26	39.39
ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ)	26	39.39
พัฒนาตนเอง (อบรม, ฟังอาชีพ, ฟัง Podcast ความรู้)	20	30.30
ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ)	14	21.21
ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ)	48	72.73
ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า)	9	13.64
กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ)	10	15.15
หมวดพัฒนาจิตใจ	9	13.64
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3		
กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ)	38	58.46
ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ)	23	35.38
อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ)	36	55.38
ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ)	31	47.69
พัฒนาตนเอง (อบรม, ฟังอาชีพ, ฟัง Podcast ความรู้)	28	43.08
ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ)	15	23.08
ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ)	49	75.38
ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า)	4	6.15
กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ)	8	12.31
หมวดพัฒนาจิตใจ	7	10.77

ตาราง 10 (ต่อ)

ประเภทการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ความถี่	ร้อยละ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4		
กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ)	38	57.58
ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ)	20	30.30
อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ)	24	36.36
ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ)	25	37.88
พัฒนาตนเอง (อบรม, ฟังอาชีพ, ฟัง Podcast ความรู้)	23	34.85
ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ)	15	22.73
ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ)	50	75.76
ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า)	2	3.03
กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ)	9	13.64
หมวดพัฒนาจิตใจ	5	7.58
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5		
กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ)	43	64.18
ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ)	31	46.27
อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ)	23	34.33
ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ)	14	20.90
พัฒนาตนเอง (อบรม, ฟังอาชีพ, ฟัง Podcast ความรู้)	28	41.79
ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ)	15	22.39
ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ)	42	62.69
ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า)	4	5.97
กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ)	12	17.91
หมวดพัฒนาจิตใจ	2	2.99

ตาราง 10 (ต่อ)

ประเภทการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ความถี่	ร้อยละ
ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6		
กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ)	34	50.75
ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ)	28	41.79
อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ)	28	41.79
ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ)	25	37.31
พัฒนาตนเอง (อบรม, ฟังอาชีพ, ฟัง Podcast ความรู้)	27	40.30
ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ)	12	17.91
ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ)	47	70.15
ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า)	7	10.45
กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ)	12	17.91
หมวดพัฒนาจิตใจ	8	11.94

จากตารางที่ 10 สามารถวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม เกี่ยวกับประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง โดยแยกตามระดับชั้นที่กำลังศึกษา ได้ดังต่อไปนี้

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 69 คน ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ) โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเข้าร่วมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังในประเภทนี้มากถึง 58 คน คิดเป็นร้อยละ 84.06 รองลงมาคือ ประเภท กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 35 คน คิดเป็นร้อยละ 50.72 และอันดับ 3 คือ ประเภทอ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วมจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 47.83 ในขณะที่ 3 อันดับที่มีผู้เข้าร่วมน้อยที่สุดคือ ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ) มีผู้เข้าร่วม 8 คน คิดเป็นร้อยละ 11.59 ต่อมา คือ หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัด, กิจกรรมจิตอาสา) มีผู้เลือกเข้าร่วม 6 คน คิดเป็นร้อยละ 8.70 และน้อยที่สุด คือ ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า) มีผู้เข้าร่วม 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 66 คน ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ) โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเข้าร่วมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังในประเภทนี้จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 72.73 รองลงมาคือ ประเภท กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 36 คน คิดเป็นร้อยละ 54.55 และอันดับ 3 คือ ประเภทอ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ) และ ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วมประเภทละ 26 คน คิดเป็นร้อยละ 39.39 ในขณะที่ 3 อันดับที่มีผู้เข้าร่วมน้อยที่สุดคือ กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 10 คน คิดเป็นร้อยละ 15.15 และน้อยที่สุดอันดับสุดท้ายเท่ากัน 2 ประเภท ได้แก่ ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า) และ หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัต, กิจกรรมจิตอาสา) มีผู้เข้าร่วมประเภทละ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 13.64

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 65 คน ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ) โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเข้าร่วมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังในประเภทนี้จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 75.38 รองลงมาคือ ประเภท กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 38 คน คิดเป็นร้อยละ 58.46 และอันดับ 3 คือ ประเภทอ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วมจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 55.38 ในขณะที่ 3 อันดับที่มีผู้เข้าร่วมน้อยที่สุดคือ กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 8 คน คิดเป็นร้อยละ 12.31 ต่อมา คือ หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัต, กิจกรรมจิตอาสา) มีผู้เลือกเข้าร่วม 7 คน คิดเป็นร้อยละ 10.77 และน้อยที่สุด คือ ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า) มีผู้เข้าร่วม 4 คน คิดเป็นร้อยละ 6.15

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 66 คน ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ) โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเข้าร่วมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังในประเภทนี้จำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 75.76 รองลงมาคือ ประเภท กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 38 คน คิดเป็นร้อยละ 57.58 และอันดับ 3 คือ ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วมจำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 37.88 ในขณะที่ 3 อันดับที่มีผู้เข้าร่วมน้อยที่สุด

คือ กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 9 คน คิดเป็นร้อยละ 13.64 ต่อมา คือ หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัต, กิจกรรมจิตอาสา) มีผู้เลือกเข้าร่วม 5 คน คิดเป็นร้อยละ 7.58 และน้อยที่สุด คือ ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า) มีผู้เข้าร่วม 2 คน คิดเป็นร้อยละ 3.03

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 67 คน ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ) โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเข้าร่วมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังในประเภนี้จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 64.18 รองลงมาคือ ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 42 คน คิดเป็นร้อยละ 62.69 และอันดับ 3 คือ ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วมจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 46.27 ในขณะที่ 3 อันดับที่มีผู้เข้าร่วมน้อยที่สุดคือ กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 12 คน คิดเป็นร้อยละ 17.91 ต่อมา คือ ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า) มีผู้เลือกเข้าร่วม 4 คน คิดเป็นร้อยละ 5.97 และน้อยที่สุด คือ หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัต, กิจกรรมจิตอาสา) มีผู้เข้าร่วม 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2.99

ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 67 คน ประเภทของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ) โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามเลือกเข้าร่วมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังในประเภนี้จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 70.15 รองลงมาคือ กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 34 คน คิดเป็นร้อยละ 50.75 และอันดับ 3 มีผู้ตอบแบบสอบถามเท่ากัน 2 ประเภท ได้แก่ ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ) และ อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วมประเภละ 28 คน คิดเป็นร้อยละ 41.79 ในขณะที่ 3 อันดับที่มีผู้เข้าร่วมน้อยที่สุดคือ กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วม 12 คน คิดเป็นร้อยละ 17.91 ต่อมา คือ หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัต, กิจกรรมจิตอาสา) มีผู้เลือกเข้าร่วม 8 คน คิดเป็นร้อยละ 11.94 และน้อยที่สุด คือ ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า) มีผู้เข้าร่วม 7 คน คิดเป็นร้อยละ 10.45

ตาราง 11 ตารางแสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามแยกประเภทและระดับชั้น

ประเภทการใช้เวลาว่าง อย่างจริงจัง	ร้อยละ					
	ม.1	ม.2	ม.3	ม.4	ม.5	ม.6
กีฬา	50.72	54.55	58.46	57.58	64.18	50.75
ท่องเที่ยว	42.03	28.79	35.38	30.30	46.27	41.79
อ่านหนังสือ	47.83	39.39	55.38	36.36	34.33	41.79
ศิลปะและงานฝีมือ	40.58	39.39	47.69	37.88	20.90	37.31
พัฒนาตนเอง	20.29	30.30	43.08	34.85	41.79	40.30
ดนตรี	11.59	21.21	23.08	22.73	22.39	17.91
ความบันเทิง	84.06	72.73	75.38	75.76	62.69	70.15
ปลูกต้นไม้	2.90	13.64	6.15	3.03	5.97	10.45
กิจกรรมเสริมสร้างรายได้	15.94	15.15	12.31	13.64	17.91	17.91
หมวดพัฒนาจิตใจ	8.70	13.64	10.77	7.58	2.99	11.94

จากตาราง 11 แสดงร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละระดับชั้นในการเข้าร่วมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังในแต่ละประเภท สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทกีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมมากกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกะดับชั้น โดยระดับชั้นที่มีร้อยละมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ร้อยละ 64.18 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 50.72

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมน้อยกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกะดับชั้น โดยระดับชั้นที่มีร้อยละมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

ร้อยละ 46.27 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 28.79

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทอ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ) มีผู้เข้าร่วมมากที่สุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด ที่ระดับร้อยละ 55.38 และน้อยที่สุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ระดับร้อยละ 34.33

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อบุคคล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมน้อยกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกระดับชั้น โดยมีผู้เข้าร่วมมากที่สุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ระดับร้อยละ 47.69 และน้อยที่สุดอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ระดับร้อยละ 20.90

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทพัฒนาตนเอง (อบรม, ฝึกอาชีพ, ฟัง Podcast ความรู้) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมน้อยกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกระดับชั้น โดยระดับชั้นที่มีร้อยละมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 43.08 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 20.29

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมน้อยกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกระดับชั้น โดยระดับชั้นที่มีร้อยละมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 23.08 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 11.59

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมมากกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกระดับชั้น โดยระดับชั้นที่มีร้อยละมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 84.06 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ร้อยละ 62.69

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมน้อยกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกระดับชั้น โดยระดับชั้นที่มีร้อยละมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ร้อยละ 13.64 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ร้อยละ 2.90

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทกิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมน้อยกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกระดับชั้น โดยระดับชั้นที่มีร้อยละมากที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในระดับร้อยละ 17.91 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 12.31

การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ประเภทหมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไปวัด, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัด, กิจกรรมจิตอาสา) เป็นประเภทการใช้เวลาว่างที่มีร้อยละของผู้เข้าร่วมน้อยกว่าร้อยละ 50 ของผู้ตอบแบบสอบถามในทุกระดับชั้น โดยระดับชั้นที่มีร้อยละมากที่สุดคือ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในระดับร้อยละ 13.64 และน้อยที่สุดคือ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ร้อยละ 2.99

ส่วนที่ 5 การวิเคราะห์สมมติฐาน

ตาราง 12 ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับชั้นและการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

	ค่าการรับรู้
ระดับชั้น	
Spearman's rho	0.113
df	398
p-value	0.024
n	400

จากตารางที่ 12 ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ความสัมพันธ์ของระดับชั้น และการรับรู้มีค่าอยู่ที่ 0.113 ที่ระดับความเชื่อมั่น $< .05$ แสดงให้เห็นว่า ระดับชั้นและการรับรู้มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ แต่มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับ น้อยมาก

ตาราง 13 ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับชั้นและเจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

	ระดับเจตคติ
ระดับชั้น	
Spearman's rho	0.203
df	398
p-value	0.001
n	400

จากตารางที่ 13 ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ความสัมพันธ์ของระดับชั้น และเจตคติมีค่าอยู่ที่ 0.203 ที่ระดับความเชื่อมั่น .001 แสดงให้เห็นว่า ระดับชั้นและเจตคติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ แต่มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับ น้อย

ตาราง 14 ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ภายในของเจตคติ

	เจตคติด้านองค์ความรู้	เจตคติด้าน ความรู้สึก	เจตคติด้านพฤติกรรม
เจตคติด้านองค์ความรู้			
Spearman's rho	-		
df	-		
p-value	-		
n	-		
เจตคติด้านความรู้สึก			
Spearman's rho	0.804	-	
df	398	-	
p-value	<.001	-	
n	400	-	
เจตคติด้านพฤติกรรม			
Spearman's rho	0.789	0.810	-
df	398	398	-
p-value	<.001	<.001	-
n	400	400	-

จากตารางที่ 14 ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ความสัมพันธ์ของเจตคติภายในแต่ละด้าน ประกอบด้วย ด้านองค์ความรู้ ด้านความรู้สึก และด้านพฤติกรรม มีค่าความสัมพันธ์กันดังนี้

ด้านความรู้สึกและด้านองค์ความรู้ มีค่าความสัมพันธ์กันที่ 0.804 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ในระดับมากที่สุด กล่าวคือ หากด้านในด้านหนึ่ง สูงอีกด้านก็จะสูงตามไปด้วย

ด้านความรู้สึกและด้านพฤติกรรม มีค่าความสัมพันธ์กันที่ 0.810 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ในระดับมากที่สุด กล่าวคือ หากด้านในด้านหนึ่ง สูงอีกด้านก็จะสูงตามไปด้วย

ด้านองค์ความรู้และด้านพฤติกรรม มีค่าความสัมพันธ์กันที่ 0.789 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ในระดับมาก กล่าวคือ หากด้านในด้านหนึ่งสูงอีกด้านก็จะสูงตามไปด้วย

ตาราง 15 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับชั้นและระดับพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

	ระดับพฤติกรรม
ระดับชั้น	
Spearman's rho	0.149
df	398
p-value	0.003
n	400

จากตารางที่ 15 ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ความสัมพันธ์ของระดับชั้น และระดับพฤติกรรมมีค่าอยู่ที่ 0.149 ที่ระดับความเชื่อมั่น <.05 แสดงให้เห็นว่า ระดับชั้นและเจตคติมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ แต่มีความสัมพันธ์กันอยู่ในระดับ น้อยมาก

ตาราง 16 ตารางวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของระดับชั้น และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

	การรับรู้	เจตคติ	พฤติกรรม
เจตคติ			
Spearman's rho	0.482	-	
df	398	-	
p-value	<.001	-	
n	400	-	
พฤติกรรม			
Spearman's rho	0.449	0.773	-
df	398	398	-
p-value	<.001	<.001	-
n	400	400	-

จากตารางที่ 16 ทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ความสัมพันธ์ของการรับรู้ พฤติกรรม และ พฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง มีค่าความสัมพันธ์กันดังนี้

ด้านการรับรู้และด้านเจตคติ มีค่าความสัมพันธ์กันที่ 0.482 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ในระดับปานกลาง กล่าวคือ หากด้านในด้านหนึ่งสูงอีกด้านก็มีโอกาสที่จะสูงตามไปด้วย

ด้านการรับรู้และด้านพฤติกรรม มีค่าความสัมพันธ์กันที่ 0.449 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ในระดับปานกลาง กล่าวคือ หากด้านในด้านหนึ่งสูงอีกด้านก็มีโอกาสที่จะสูงตามไปด้วย

ด้านเจตคติและด้านพฤติกรรม มีค่าความสัมพันธ์กันที่ 0.773 หมายถึง มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 ในระดับมาก กล่าวคือ หากด้านในด้านหนึ่งสูงอีกด้านก็จะสูงตาม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา
2. เพื่อศึกษาระดับของเจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา
3. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา
4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่าง

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนระดับชั้นต่างกันจะมีระดับการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังต่างกัน
2. นักเรียนระดับชั้นต่างกันจะมีระดับเจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังต่างกัน
3. นักเรียนระดับชั้นต่างกันจะมีรูปแบบการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังต่างกัน
4. ความสัมพันธ์ของการรับรู้และเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง มีความสัมพันธ์เป็นไปในทางบวก

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากร

นักเรียนโรงเรียนสารวิทยา ปีการศึกษา 2566 จำนวน 2,994 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนโรงเรียนสารวิทยา ปีการศึกษา 2566 จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา

การจัดทำเครื่องมือ

ตรวจสอบความสมบูรณ์และความถูกต้องของแบบสอบถาม แล้วนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาลงในระบบคอมพิวเตอร์ และประมวลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำข้อมูลตอนที่ 1 ของกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ เพศ และระดับชั้นที่กำลังศึกษา ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา นำมาวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) นำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง
2. นำข้อมูลตอนที่ 2 และ 3 ได้แก่ การรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง และเจตคติต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา นำมาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง
3. นำข้อมูลในตอนที่ 4 พฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา นำมาวิเคราะห์โดยการหาความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) นำเสนอในรูปแบบตารางและความเรียง
4. หาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง โดยใช้สถิติสหสัมพันธ์เพียร์แมน (Spearman's Correlation) นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. นักเรียนโรงเรียนสารวิทยามีความสัมพันธ์กันของระดับชั้นที่กำลังศึกษาและระดับของการรับรู้ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ 1 ที่ว่า นักเรียนระดับชั้นต่างกันจะมีระดับการรับรู้การใช้เวลาว่างอย่างจริงจังต่างกัน อย่างไรก็ตามจากค่าที่ได้นั้นแสดงให้เห็นว่า การรับรู้และระดับชั้นที่กำลังศึกษาของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยามีความสัมพันธ์กันในระดับน้อยมาก โดยระดับของการรับรู้ที่สูงที่สุด มาจากอินเทอร์เน็ต ในระดับค่าเฉลี่ย 3.88 สอดคล้องกับผลสำรวจของ Thailand Digital Outlook ประจำปี 2567 ที่พบว่า การเข้าถึงอินเทอร์เน็ตของครัวเรือนเพิ่มขึ้น ร้อยละ 90.3 และคนไทยใช้อินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นเป็นวันละ 9 ชั่วโมง (ไทยพีบีเอส, 2567) ในขณะที่ระดับการรับรู้ผ่านสื่อที่น้อยที่สุดมาจาก วิทยุ ที่ค่าเฉลี่ยเพียง 1.81 สอดคล้องกับสภาพทางสังคมในประเทศไทยที่ปัจจุบันมีการใช้วิทยุลดลง ประกอบกับผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนักเรียน ทำให้การเข้าถึงสื่อผ่านวิทยุน้อยตามลงไปด้วย ทั้งนี้ในรูปแบบการรับรู้ผ่านบุคคลมีการรับรู้ 3 แบบที่มีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันได้แก่ การเรียนการสอนจากสถานศึกษา, ครอบครัว และเพื่อน โดยมีค่าเฉลี่ย 3.20, 3.22 และ 3.34 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่า การที่โรงเรียนมีการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแกนกลาง

พุทธศักราช 2551 ไม่ว่าจะในรายวิชาพื้นฐาน รายวิชาเพิ่มเติม หรือกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน มีส่วนช่วยให้นักเรียนได้ค้นหาและส่งเสริมความสนใจของตนเองต่อไป ในขณะที่ครอบครัวและเพื่อนก็มีส่วนสำคัญในการเป็นแรงขับเคลื่อนหลัก เนื่องจากวัยของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นนักเรียนระดับชั้น ม.1-6 จึงทำให้มีอายุอยู่ในช่วงประมาณ 13 – 18 ปี ซึ่งจัดอยู่ในช่วงวัยรุ่นทำให้ค่าเฉลี่ยของการรับรู้ที่เกิดจากเพื่อนมีค่ามากที่สุดเนื่องจากเป็นช่วงวัยที่มีการอยู่กันเป็นกลุ่ม และต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับ ศรีประภา ชัยสินธพ (2558) ที่ได้กล่าวถึงการค้นหาเอกลักษณ์ของตนเองไว้ว่า การมองเห็นตัวเองของวัยรุ่น ต้องได้รับการสนับสนุนจากสังคม วัฒนธรรมที่ตนอยู่ ถ้าพ่อแม่เพื่อนผู้ยอมรับ ก็จะเกิดความมั่นใจในตัวเอง ถ้าเข้ากับใครไม่ได้ ก็จะเกิดความไม่มั่นใจและไม่เชื่อว่าผู้อื่นจะยอมรับตนต่อไป

2. นักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกันจะมีระดับของเจตคติต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 โดยค่าความสัมพันธ์ของระดับชั้นที่กำลังศึกษาและระดับของเจตคติมีความสัมพันธ์กันแต่มีความสัมพันธ์กันน้อย หมายถึง หากระดับชั้นสูงขึ้นอาจส่งผลให้ระดับของเจตคติเพิ่มขึ้นหรือไม่เพิ่มขึ้นก็ได้ แต่ระดับเจตคติจะไม่ลดลงอันเป็นผลมาจากระดับชั้นที่สูงขึ้น สอดคล้องกับที่ Allport อ้างถึงใน ปิยะนันท์ บุญณะโยไทย (2556) โดยได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการเกิดของเจตคติ อันได้แก่ เกิดจากการเรียนรู้ เกิดจากความสามารถในการแยกแยะ เกิดจากประสบการณ์ที่แตกต่างกัน และเกิดจากการเลียนแบบ ซึ่งจากข้อมูลดังกล่าวทำให้สามารถสรุปได้ว่า โดยทั่วไปนั้นยิ่งระดับชั้นสูงขึ้น ก็จะทำให้การเรียนรู้ ความสามารถในการแยกแยะ ประสบการณ์ เพิ่มตามไปด้วย นั่นจึงเป็นส่วนหนึ่งให้ระดับของเจตคติเพิ่มขึ้นตาม และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กัญญภัทร หุ่นสุวรรณ (2562) ที่ได้ศึกษาเจตคติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการศึกษายาเสพติด พบว่า ระดับเจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการศึกษายาเสพติด ในภาพรวมไม่มีความแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกันจะมีระดับของพฤติกรรมต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 โดยค่าความสัมพันธ์ของระดับชั้นและระดับพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กัน แต่อยู่ในระดับน้อยมาก หมายถึง หากระดับชั้นสูงขึ้นอาจส่งผลให้ระดับของพฤติกรรมเพิ่มขึ้นหรือไม่เพิ่มขึ้นก็ได้ แต่อย่างไรก็ตาม ระดับพฤติกรรมจะไม่ลดลงอันเป็นผลมาจากระดับชั้นที่สูงขึ้น เช่นเดียวกับการเกิดของเจตคติ การเกิดของพฤติกรรมก็มีองค์ประกอบที่เข้ามาสนับสนุน ดังที่อรุณีย์ โรจนไพบุลย์ (2561) ได้ระบุถึงองค์ประกอบของพฤติกรรมไว้ ได้แก่ การรับรู้ การเรียนรู้ การคิด สติปัญญา เจต

คติ อารมณ์ และความเชื่อ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนถูกขัดเกลาและพัฒนาขึ้นตามช่วงวัยและระดับการศึกษา เช่นเดียวกับการศึกษาของ ชไมพร สีม่า (2562) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับระดับชั้นและระดับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่านักเรียนที่มีระดับชั้นต่างกัน มีระดับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองไม่ต่างกัน

4. ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง มีความสัมพันธ์กันในทางบวก สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 โดยจากการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นว่าทั้ง 3 ด้าน สัมพันธ์กัน โดยที่การรับรู้และเจตคติ มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง การรับรู้และพฤติกรรมมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง และเจตคติและพฤติกรรม มีความสัมพันธ์กันในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ นงนุช อุสาพาณิษฐ์ (2559) ที่ระบุว่า การรับรู้ของผู้บริโภคมีความสัมพันธ์ต่อระดับของพฤติกรรมในทิศทางเดียวกัน รวมถึงเจตคติของผู้บริโภคก็มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมของผู้บริโภคในทิศทางเดียวกันเช่นกัน อย่างไรก็ตามงานวิจัยของ อสงไขย ทยานศิลป์ (2560) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติ การรับรู้ และพฤติกรรม การมีส่วนร่วมในโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) ของกลุ่มบริษัท สยามพิวรรธน์ จำกัด ระบุว่า ทัศนคติและการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่างค่อนข้างจะไม่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการเข้าร่วม จากผลการวิจัยทั้ง 2 เรื่องดังกล่าว ทำให้สามารถอนุมานได้ว่า การรับรู้และเจตคติ จะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมหรือไม่ อาจขึ้นอยู่กับรูปแบบของพฤติกรรมอีกด้วย

ข้อเสนอแนะที่ได้จากงานวิจัย

1. โรงเรียนและครอบครัว ควรนำข้อมูลที่ได้เหล่านี้ไปช่วยพัฒนาและสนับสนุนการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังของนักเรียน
2. อาจมีการจัดกิจกรรม ประชาสัมพันธ์ถึงความหมายของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังให้แพร่หลายมากขึ้น เพื่อที่โรงเรียนและผู้ปกครองจะได้มีความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น
3. โรงเรียนอาจนำข้อมูลด้านกิจกรรมไปปรับใช้ในรายวิชาชมรมได้ เช่น ให้นักเรียนที่มีความสนใจเหมือนกันอยู่รวมกันเพื่อพัฒนากิจกรรมด้านนั้นๆ หรือคละกลุ่มกิจกรรมให้ 1 กลุ่มมีหลายกิจกรรม เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้และการแบ่งปันประสบการณ์ใหม่ๆ

ข้อเสนอแนะในการจัดทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในบางข้อคำถามมีการใช้ภาษาที่ซับซ้อน อาจทำให้ผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ไม่เข้าใจในข้อคำถาม

2. หากวิจัยโดยใช้ประชากรของแต่ละระดับชั้น อาจทำให้ได้ผลการวิจัยที่สามารถนำไปใช้พัฒนาหลักสูตรได้อย่างชัดเจนมากขึ้น
3. ในการวิจัยในอนาคตอาจศึกษาในสถานศึกษาอื่น หรือในระดับชั้นอื่น เพื่อศึกษาความเหมือนและความแตกต่างกันของผลการวิจัย

บรรณานุกรม

- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *psychometrika*, 16(3), 297-334.
- Dattilo, J. (2015). Positive Psychology and Leisure Education: A Balanced and Systematic Service Delivery Model. *Therapeutic Recreation Journal*, 49(2), 148-165.
- Dieser, R. B. (2021). How leisure activities affect health: the serious leisure perspective. *The Lancet Psychiatry*, 8(7), 562.
- Hartmann, C., & Siegrist, M. (2017). Consumer perception and behaviour regarding sustainable protein consumption: A systematic review. *Trends in Food Science & Technology*, 61, 11-25. <https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.tifs.2016.12.006>
- Hoek, A. C., Pearson, D., James, S. W., Lawrence, M. A., & Friel, S. (2017). Shrinking the food-print: A qualitative study into consumer perceptions, experiences and attitudes towards healthy and environmentally friendly food behaviours. *Appetite*, 108, 117-131. <https://doi.org/10.1016/j.appet.2016.09.030>
- Kono, S., Eiji, I., & and Gui, J. (2020). Empirical investigation of the relationship between serious leisure and meaning in life among Japanese and Euro-Canadians. *Leisure Studies*, 39(1), 131-145. <https://doi.org/10.1080/02614367.2018.1555674>
- Lee, C., Sung, Y.-T., Zhou, Y., & Lee, S. (2017). The relationships between the seriousness of leisure activities, social support and school adaptation among Asian international students in the U.S. *Leisure Studies*, 37, 1-14. <https://doi.org/10.1080/02614367.2017.1339289>
- Lee, J.-H., Sunwoo, L., Jinmoo, H., & and Scott, D. (2021). Deconstructing serious leisure using identity theory. *Journal of Leisure Research*, 52(5), 599-618. <https://doi.org/10.1080/00222216.2021.1916411>
- Lynn Anderson, L. A. H. (2021). *Therapeutic Recreation: A Strengths Approach*.
- Maleki, S., Najafi, F., Farhadi, K., Fakhri, M., Hosseini, F., & Naderi, M. (2020). Knowledge, attitude and behavior of health care workers in the prevention of COVID-19.
- Parse, R., Hidayat, E., & Alisjahbana, B. (2017). Knowledge, Attitude and Behavior Related to Antibiotic Use in Community Dwellings. *Althea Medical Journal*, 4.

<https://doi.org/10.15850/amj.v4n2.1082>

Rena, S., Abedalaziz, N., Leng, C., & Leng. (2011). The Relationship Between Parenting Styles And Students' Attitude Toward Leisure Time Reading. *The Malaysian Online Journal of Educational Science*, 1, 37-54.

Sam Elkington, R. S. (2014). *The Serious Leisure Perspective*. Routledge.

<https://doi.org/https://doi.org/10.4324/9781315816364>

Sharon S. Brehm, S. M. K., Steven Fein,. (1996). *Social Psychology*. Houghton Mifflin College Div; 5th edition.

Spearman, C. (1904). nthe proof and measurement of association between two things, oamerican J. *Psychol.*

Stebbins, R. A. (1982). Serious Leisure: A Conceptual Statement. *The Pacific Sociological Review*, 25(2), 251-272. <https://doi.org/10.2307/1388726>

Veal, A. J. (2021). A critique of serious leisure as theory. *Leisure Studies*, 40(4), 575-589. <https://doi.org/10.1080/02614367.2021.1879909>

Yamane, T. (1973). *Statistics: An introductory analysis*.

กนกกร กรมแสง. (2560). การรับรู้การสื่อสารทางการตลาดแบบบูรณาการที่มีผลต่อความเชื่อมั่นในการใช้บริการพร้อมเพย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม. (2563, 29/05/2563). องค์ประกอบของพฤติกรรม. abhimuk. Retrieved 10 from <https://www.dip.go.th/en/category/2020-05-26-18-47-51/2020-05-29-19-56-21>

กัญญภัทร หุ่นสุวรรณ, ล. แ. (2562). เจตคติของผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อการศึกษายาเสพติดของสถานศึกษาในจังหวัดสระบุรี. วารสารนิสิตวััง, 21(2), 1-11. <https://so06.tci-thaijo.org/index.php/jonw/article/view/253518>

กฤษณ์ชลิ เพียรทอง. (2560). การวิเคราะห์องค์ประกอบสมดุชีวิตและการทำงานของพยาบาลจิตเวช. วารสารการพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต, 31(2), 109-119.

คนธรส ประสมศิลป์. (2563). รูปแบบการเข้าร่วมการใช้เวลาว่างของวัยรุ่นในชุมชนตำบลลาลำดวน อำเภอเมือง จังหวัดสระแก้ว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].

คมกฤษ ฤทธิ์กล้า. (2559). ปัจจัยที่มีอิทธิพลความภักดีของผู้ใช้บริการภายในศูนย์บริการการใช้เวลาว่าง กรมพลศึกษา กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].

จิราณัฐวัฒน์ คำปลิว. (2561). ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและพฤติกรรมการปฏิบัติเกี่ยวกับนันทนาการของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].

ฉัตยาพร เสมอใจ. (2556). พฤติกรรมผู้บริโภค. ซีเอ็ดยูเคชั่น.

- ชไมพร สีม่า. (2562). พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนกรพิทักษ์ศึกษา. ม. พระราชวังสนามจันทร์.
- ชาญลักษณ์ เยี่ยมมิตร. (2556). การศึกษาพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ปีการศึกษา 2544 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- ชิตชนก ทองไทย. (2556). การรับรู้ และทัศนคติ ที่มีผลต่อความพร้อมในการเข้าสู่ตลาดแรงงานประชาคมอาเซียน ของนักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ [ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. http://thesis.swu.ac.th/swuthesis/Man/Chidchanok_T.pdf
- ฐิติพร เพ็ญวรรณ. (2558). การรับรู้และการจัดการความเสี่ยงในการซื้อผลิตภัณฑ์จากร้านค้าบนเครือข่ายสังคมออนไลน์ของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- ณัฐภูมิ สง่างาม. (2553). การสร้างแบรนด์ด้วยการตลาดสีเขียวของกระดาษ "ไอเดีย กรีน" มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต].
- ดาวิชา ศรีธัญรัตน์, อ. เ., วนิดา ทองธีระ, ธวัชพร มะรินทร์,. (2565). ความสัมพันธ์ของนันทนาการอย่างจริงจัง (Serious Leisure) กับการมีกรอบความคิดแบบเติบโต (Growth Mindset) ของคนวัยทำงาน ในกรุงเทพมหานคร. วารสารการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และองค์กร, 14(1), 1-24.
- ทวีศักดิ์ ทองคำ. (2559). พฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดปทุมธานี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- ทัศนวลี ผึ้งสีใส. (2553). ทัศนคติของประชาชนที่อาศัยอยู่รอบบึงบอระเพ็ดต่อการประกาศขึ้นทะเบียนเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระหว่างประเทศ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์].
- เทพประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย. (2554). การนันทนาการ. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไทยพีบีเอส. (2567). สำนักงานสถิติฯ เผย คนไทยใช้อินเทอร์เน็ต 59.2 ล้านคน มือถือ 62.9 ล้านคน. <https://www.thaipbs.or.th/news/content/346031>
- ธนารีย์ จรินทร์, ว. ร. (2563). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการใช้เวลาว่างกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าร่วมการใช้เวลาว่างของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนมัธยมประชานิเวศน์ กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- ธัญญารัตน์ วงษ์สมัย. (2542). การใช้เวลาว่างของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดสระบุรี. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นงนุช อุสาพาณิชย์. (2559). การรับรู้และทัศนคติต่อสื่อโฆษณาประเภทป้ายดิจิตอลที่มีความสัมพันธ์กับแนวโน้มพฤติกรรมการซื้อสินค้าและบริการของผู้บริโภคในเขตกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- นที กิตติพัฒน์วงศ์. (2558). การรับรู้ตราสินค้าผ่านแอปพลิเคชัน LINE ที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการซื้อสินค้าและบริการของผู้บริโภค มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- นชกฤต วันทะเมธ. (2555). การสื่อสารการตลาด. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

- นภวรรณ คณานุรักษ์. (2556). พฤติกรรมผู้บริโภค. ซีวีแอลการพิมพ์.
- นรินทร์รางกูล ณ อยู่ธยา, ช. ไ., ประณีต. (2564). ความสัมพันธ์ระหว่างโซเชียลมีเดียและการตอบสนองของผู้บริโภค ในการเข้าถึงข้อมูลทางการตลาด. วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, 2(2), 11-25. <https://so03.tci-thaijo.org/index.php/jmspsru/article/view/245927>
- นัฏอริน แสงพงษ์พิทยา. (2556). ความสามารถทางด้านการรับรู้ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมที่ใช้สื่อด้วยภาพสัญลักษณ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- บุญริสาร์ก สุจันทร์. (2555). การรับรู้ด้านความรู้ความเข้าใจต่อประสิทธิภาพการทำงานเป็นทีมในอุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี].
- บุศรา โขมพัตร. (2563). ผลของการจัดการเรียนรู้แบบใช้ทีมเป็นฐานที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- ปฐมภรณ์ กิจวานิชเสถียร. (2555). ทักษะคิดและพฤติกรรมการตัดสินใจซื้อกระดาษเช็ดหน้า มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ]. กรุงเทพฯ.
- ปิยะนันท์ บุญธะโยไทย. (2556). การรับรู้ และ ทักษะคิด ของผู้บริโภคต่อสื่อกิจกรรมการพัฒนอยางยั่งยืนของ บริษัท ปูนซิเมนต์ไทย จำกัด (มหาชน) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์].
- พัชรี หอยเจริญพร. (2561). ความคาดหวังและการรับรู้ ระบบซอฟต์แวร์สำเร็จรูปจัดการสายงานธุรกิจของ พนักงานบริษัทเบทาโกร จำกัด(มหาชน) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- ภาวินี สุจริตสาธิต. (2563). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการรับรู้ของผู้บริโภคในการโฆษณาผ่านสื่อออนไลน์อินสตาแกรม มหาวิทยาลัยกรุงเทพ].
- ภูมิพัฒน์ พลราช. (2560). ทักษะคิดต่อการปฏิบัติงานด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของ เจ้าหน้าที่สังกัดสำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ในพื้นที่ภาค ตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
- มนลภัส รัตนพันธ์. (2558). การตลาดออนไลน์ การรับรู้ต่อเว็บเครือข่ายสังคม Facebook ที่มีผลต่อพฤติกรรมการซื้อสินค้านำเข้าจากเกาหลีโดยวิธีการสั่งซื้อล่วงหน้าผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 8(2.1), 88-104.
- มนัสพงศ์ พัฒนวิบูลย์. (2553). การรับรู้ข่าวสาร และทัศนคติของประชาชนผู้รับบริการเกี่ยวกับภาพลักษณ์ในการให้บริการ ของธนาคารสินเอเซีย จำกัด (มหาชน) มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์].
- มหาลาภ ป้อมสุข, ส. ส., อุษากร พันธุ์วานิช,. (2559). เจตคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษาตามการรับรู้ของผู้เรียน. วารสารคณะพลศึกษา, 19(1), 167-182.
- ธนากร เสี่ยงสอน. (2563). พฤติกรรมการใช้เวลาว่างและสุขภาวะของผู้สูงอายุในจังหวัดนครนายก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- รัชราวัล สว่างอรุณ, ส. น., มยุรี ศุภวิบูลย์. (2556). ทักษะคิดที่มีต่อการเข้าร่วมโปรแกรมนันทนาการของ

- นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วารสารคณะพลศึกษา, 16(1), 118-128.
- วิศรา พงษ์สูงเนิน. (2557). เจตคติต่อการเข้าร่วมเดินแอโรบิกตามการรับรู้ของกลุ่มตัวอย่าง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- วิรัช หงษ์ทอง. (2559). รูปแบบการเข้าร่วมการใช้เวลาว่างของพนักงานบริษัท โตโยต้า เค.มอเตอร์ ผู้จำหน่าย โตโยต้า จำกัด มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- วัชรพล ทิพย์สุวรรณพรม, ศ. ญ. (2562). ความคาดหวัง การรับรู้ต่อคุณภาพการบริการและพฤติกรรมการใช้บริการของผู้ใช้บริการวินมอเตอร์ไซค์ในเขตกรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ].
- ศรีประภา ชัยสินธพ. (2558). สภาพจิตใจของวัยรุ่น. ภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาล รามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล. Retrieved 20 from <https://www.rama.mahidol.ac.th/ramamental/generaldoctor/06062014-0847>
- สรวิต มา. (2566, 19 มกราคม). เปิดสถิติเรียนพิเศษนักเรียนไทย: เมื่อโรงเรียนไม่อาจพาเด็กไปถึงฝั่ง. <https://www.the101.world/shadow-education-in-thailand/>.
<https://www.the101.world/shadow-education-in-thailand/>
- สรารุช ชัยวิจิต. (2555). รูปแบบการเข้าร่วมการใช้เวลาว่างของเจนเอเรชั่น ต่างๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารคณะพลศึกษา, 15(ฉบับพิเศษ), 526-539.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2560). หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดฯ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560). โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2554). พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 <https://dictionary.orst.go.th/>
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2558). การสำรวจการใช้เวลาว่างของประชากร พ.ศ. 2558. https://www.nso.go.th/nsoweb/storage/survey_detail/2023/20230501051228_95798.pdf
- สุวิมล ตั้งสัจจน. (2553). นันทนาการและการใช้เวลาว่าง. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ภาควิชาพลศึกษา สาขาวิชานันทนาการ.
- อภิรักษ์ สิริรัตนจิตต์. (2558). ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการใช้เวลาว่างกับรูปแบบการเรียนรู้ ของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยหาดใหญ่. บรรณศาสตร์ มศว, 8(1), 26-37. <https://ejournals.swu.ac.th/index.php/jlis/article/view/5514>
- อรุณีย์ โรจนไพบูลย์. (2561). เอกสารประกอบการสอน รายวิชาพฤติกรรมมนุษย์เพื่อการพัฒนาตน. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ศูนย์การศึกษาบึงกาฬ.
- อสงไขย ทยานศิลป์. (2560). ทศนคติ การรับรู้ และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม

(CSR) ของกลุ่มบริษัท สยามพิวรรธน์ จำกัด. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง
ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา

คำชี้แจงเกี่ยวกับแบบสอบถาม

แบบสอบถามมี 4 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

คำชี้แจงเกี่ยวกับแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษา ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงและเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา จึงใคร่ขอความกรุณาจากท่านในการตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นที่เป็นจริงหรือน่าเป็นจริงที่สุด โดยครบถ้วนทุกข้อ คำตอบที่ได้จากแบบสอบถามชุดนี้เพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาเท่านั้น และไม่มีผลกระทบใดๆ ต่อตัวท่านทั้งโดยตรงและโดยอ้อม

นายกฤตเมธ สายทองแก้ว

นิสิตปริญญาโท สาขาการจัดการกีฬาและนันทนาการ

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริง หรือกรอกข้อความลงในช่องว่าง

เพศ

() ชาย

2. () หญิง

3. () ไม่ระบุ

ระดับชั้นที่กำลังศึกษา

1. () มัธยมศึกษาปีที่ 1

4. () มัธยมศึกษาปีที่ 4

2. () มัธยมศึกษาปีที่ 2

5. () มัธยมศึกษาปีที่ 5

3. () มัธยมศึกษาปีที่ 3

6. () มัธยมศึกษาปีที่ 6

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้ที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

ให้พิจารณาความคิดเห็นของท่านว่าตรงกับข้อใดแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างตามความเป็นจริง

การรับรู้ที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ระดับการรับรู้			
	มากที่สุด 4	มาก 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. การรับรู้ผ่านสื่อ				
ท่านรับรู้ รู้จัก ได้ยิน หรือพบเห็นรูปแบบการใช้เวลาว่างที่ท่านชื่นชอบมาจาก				
1. สื่อสิ่งพิมพ์ (หนังสือ, หนังสือพิมพ์, หนังสือเรียน ฯลฯ)				
2. วิทยุ				
3. โทรทัศน์				
4. สื่อกลางแจ้ง (ประกาศต่าง ๆ, ป้าย LED ฯลฯ)				
5. อินเทอร์เน็ต				
2. การรับรู้ผ่านบุคคล				
ท่านรับรู้ รู้จัก ได้ยิน หรือพบเห็นรูปแบบการใช้เวลาว่างที่ท่านชื่นชอบมาจาก				
1. การอบรม / สัมมนา				
2. การเรียนการสอนจากสถานศึกษา				
3. ครอบครัว				
4. เพื่อน				

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

ให้พิจารณาความคิดเห็นของท่านว่าตรงกับข้อใดแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างตามความเป็นจริง

เจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ระดับเจตคติ			
	มากที่สุด 4	มาก 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1. ด้านองค์ความรู้				
1. การใช้เวลาว่างเป็นการใช้เวลาที่คุ้มค่า				
2. การใช้เวลาว่างให้ประโยชน์ต่อตัวบุคคลและสังคม				
3. การใช้เวลาว่างทำให้เกิดการพัฒนาความสัมพันธ์				
4. การใช้เวลาว่างช่วยให้สุขภาพดี				
5. การใช้เวลาว่างช่วยให้มีความสุขมากขึ้น				
6. การใช้เวลาว่างช่วยให้ทำงานได้อย่างสมบูรณ์				
7. การใช้เวลาว่างช่วยสร้างผลงานใหม่				
8. การใช้เวลาว่างช่วยพัฒนาตนเอง				
9. การใช้เวลาว่างช่วยให้รู้สึกผ่อนคลาย				
10. ผู้คนต้องการการใช้เวลาว่าง				
11. การใช้เวลาว่างทำให้เกิดการติดต่อสื่อสาร				
12. การใช้เวลาว่างเป็นสิ่งสำคัญ				

การรับรู้ที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ระดับการรับรู้			
	มากที่สุด 4	มาก 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
2. ด้านความรู้สึก				
1. เมื่อฉันใช้เวลาเวลาว่าง เวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว				
2. การใช้เวลาว่างทำให้เกิดความพึงพอใจ				
3. ฉันให้ความสำคัญกับการใช้เวลาว่าง				
4. ฉันสามารถเป็นตัวเองในขณะใช้เวลาว่าง				
5. การใช้เวลาว่างให้ประสบการณ์ที่มีความสุข				
6. ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาเวลาว่างคือสิ่งที่ติดตัวฉัน				
7. ฉันชอบใช้เวลาไปกับการใช้เวลาเวลาว่าง				
8. การใช้เวลาว่างทำให้รู้สึกสดชื่น				
9. ฉันรู้สึกว่าการใช้เวลาว่างไปไม่สูญเปล่า				
10. ฉันชอบกิจกรรมที่ใช้ในเวลาว่าง				
11. การใช้เวลาว่างสามารถสร้างความสนใจให้ฉันได้				
3. ด้านพฤติกรรม				
1. ฉันตั้งใจทำกิจกรรมในเวลาว่างเป็นประจำ				
2. ถ้าเลือกได้ฉันอยากใช้เวลากับการทำกิจกรรมในเวลาว่างมากขึ้น				
3. ฉันซื้ออุปกรณ์สำหรับกิจกรรมในการใช้เวลาว่างตามรายได้ที่มี				
4. ฉันอยากทำกิจกรรมยามว่างที่หลากหลายมากขึ้นตามเวลาและทุนทรัพย์				

เจตคติที่มีต่อการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ระดับเจตคติ			
	มากที่สุด 4	มาก 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
6. ฉันอยากได้สภาพแวดล้อมหรือเมืองที่มีการจัดให้มีกิจกรรมยามว่าง				
7. ฉันทำกิจกรรมยามว่างเสมอเมื่อมีเวลา				
8. ฉันอยากเข้าร่วมเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำกิจกรรมยามว่าง				
9. ฉันสนับสนุนความคิดที่ควรเพิ่มเวลาว่างเข้าไปเพื่อทำกิจกรรมยามว่าง				
10. ฉันต้องการทำกิจกรรมยามว่างเสมอแม้จะยุ่งอยู่				
11. ฉันอยากใช้เวลาศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมกับการใช้เวลาว่าง				
12. ฉันให้ความสำคัญกับกิจกรรมยามว่างมากกว่ากิจกรรมอื่น				

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน () หน้าข้อความที่เป็นจริง หรือกรอกข้อความลงในช่องว่าง

4.1 รูปแบบการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง (เลือก 3 อันดับปฏิบัติมากที่สุด)

- () กีฬา (ออกกำลังกาย, เต้น, วิ่ง, กีฬาชนิดต่าง ๆ ฯลฯ)
- () ท่องเที่ยว (เดินป่า, เที่ยวทะเล, เที่ยวต่างประเทศ, ออกทริปขับรถ ฯลฯ)
- () อ่านหนังสือ (ข่าว, นิยาย, การ์ตูน, E-Book ฯลฯ)
- () ศิลปะและงานฝีมือ (ถ่ายภาพ, ต่อโมเดล, วาดภาพ, งานออกแบบ, งานประดิษฐ์, ทำอาหารหรือขนม ฯลฯ)
- () พัฒนาตนเอง (อบรม, ฟังอาชีพ, ฟัง Podcast ความรู้ ฯลฯ)
- () ดนตรี (เล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ)
- () ความบันเทิง (ดูหนัง, ฟังเพลง, ดูคลิปวิดีโอบันเทิง, เล่นเกมส์ ฯลฯ)
- () ปลูกต้นไม้ (ปลูกผัก, ทำสวน, ปลูกต้นไม้, ปลูกป่า)
- () กิจกรรมเสริมสร้างรายได้ (หาของมาขาย, เล่นหุ้น, Trading ฯลฯ)

() หมวดพัฒนาจิตใจ (สวดมนต์, ไหว้พระ, ทำบุญ, กิจกรรมบำบัต, กิจกรรมอาสา)

4.2 เอกลักษณะของการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง

ให้พิจารณาความคิดเห็นของท่านว่าตรงกับข้อใดแล้วทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างตามความเป็นจริง

เอกลักษณะของ การใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 5	เห็นด้วย 4	ไม่แน่ใจ 3	ไม่เห็น ด้วย 2	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง 1
1. ฉันทำกิจกรรมนั้น เมื่อมีเวลาว่างจากงาน และภารกิจต่าง ๆ					
2. ฉันคิดว่ากิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง เป็นสิ่งสำคัญที่มนุษย์ควรมีแม้ไม่ใช่ปัจจัย 4					
3. กิจกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจังที่ฉันทำ ฉันทำตามความต้องการ ความสนใจ และความ ตั้งใจของตนเอง ไม่ได้ทำตามผู้อื่น					
4. ฉันเลือกกิจกรรมที่ตนเองสนใจ ชอบ มีความสุข สนุกกับกิจกรรม และสามารถมี สมาธิ จดจ่อกับกิจกรรมได้ต่อเนื่อง					
5. ฉันมีเป้าหมายในกิจกรรมนั้นชัดเจน					
6. ฉันใช้ความพยายาม มุ่งมั่นฝึกฝน และ พัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ เพื่อให้กิจกรรม นั้นบรรลุเป้าหมาย					
7. ฉันทดลองวิธีการใหม่ ๆ ในการทำกิจกรรม นั้น หรือเปลี่ยนบทบาทในการทำกิจกรรม เช่น เป็นผู้นำ ผู้ตาม หรือเพิ่มความยากในกิจกรรม					
8. ฉันกระตุ้นตนเองและกระตือรือร้นในการทำ กิจกรรมนั้น					
9. ฉันใช้ความคิด วิเคราะห์ และตั้งใจทำ กิจกรรมนั้น เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ดี					

เอกลักษณ์ของการใช้เวลาว่าง อย่างจริงจัง	ระดับความคิดเห็น				
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง 5	เห็นด้วย 4	ไม่แน่ใจ 3	ไม่เห็น ด้วย 2	ไม่เห็น ด้วยอย่าง ยิ่ง 1
10. ฉันพบทบทวนตนเองอยู่เสมอระหว่างทำ กิจกรรมนั้น เช่น ทบทวนความคิด ทบทวน ความรู้ ทบทวนทักษะ					
11. ฉันแบ่งปันประสบการณ์ในการทำกิจกรรม นี้กับผู้อื่นที่สนใจกิจกรรมที่ต่างกัน					
12. ฉันได้แสดงตัวตนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนั้น ทั้งด้านความสนใจ ความรู้ ความสามารถ					
13. ฉันมีการรวมกลุ่มคนที่สนใจกิจกรรม เดียวกัน เพื่อสนับสนุน ให้กำลังใจ ช่วยเหลือ และสร้างความสำเร็จร่วมกัน ระหว่างคนที่มี ความสนใจเดียวกัน					
14. กิจกรรมที่เหมาะสม จะทำให้เกิดทัศนคติ เชิงบวกต่อกิจกรรมนั้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นจึง ควรสังเกตความคิด (สะท้อนคิด) ของตนเองอยู่ เสมอ					
15. ฉันพยายามมองหาโอกาสใหม่ หรือมุมมอง ใหม่ ๆ เพื่อนำสิ่งที่ได้จากกิจกรรมนั้น ๆ มา พัฒนาการทำงานหรือการใช้ชีวิตของตนเอง					

ภาคผนวก ข
รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพของเครื่องมือ

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ขจรศักดิ์ รุ่งประพจน์	อาจารย์ประจำภาควิชาพลศึกษาและ วิทยาศาสตร์การออกกำลังกาย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร
อาจารย์ ดร. วณัฐพงศ์ เบญจพงศ์	อาจารย์ประจำภาควิชาพลานามัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
อาจารย์ ดร. ธเนตร ตัญญวงษ์	อาจารย์ประจำภาควิชาสหวิทยาการ คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
อาจารย์ ดร. ภิญญาพันธ์ เพี้ยซ้าย	อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
นางสาววันสนันท์ คำแสน	ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ หัวหน้ากิจกรรมพัฒนาผู้เรียน โรงเรียนสารวิทยา

ภาคผนวก ค
เอกสารจริยธรรม และหนังสือขอเก็บข้อมูล

AF19-03-03.1
August, 2023

หนังสือรับรองจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

หนังสือฉบับนี้ให้ไว้เพื่อแสดงว่า

ชื่อโครงการวิจัย : ความสัมพันธ์ของการรับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาว่างอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนसारวิทยา

ชื่อหัวหน้าโครงการวิจัย : นายกฤตเมธ สายทองแก้ว

หน่วยงานต้นสังกัด : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หมายเลขรับรองโครงการวิจัย : SWUEC-672206

รายการเอกสารที่รับรอง :

1. แบบเสนอเพื่อขอรับการพิจารณา	ฉบับที่ 3 ลงวันที่ 4 กรกฎาคม 2567
2. โครงการวิจัยฉบับสมบูรณ์	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 25 มีนาคม 2567
3. เอกสารข้อมูลและขอความยินยอมสำหรับอาสาสมัคร	ฉบับที่ 2 ลงวันที่ 10 มิถุนายน 2567
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	ฉบับที่ 1 ลงวันที่ 18 มกราคม 2567
5. ประวัติผู้วิจัย	

ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยในมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โดยยึดหลักเกณฑ์ตาม Declaration of Helsinki, Belmont Report, International Conference on Harmonization in Good Clinical Practice (ICH-GCP), International Guidelines for Human Research ตลอดจนกฎหมาย ข้อบังคับและข้อกำหนดภายในประเทศ จึงเห็นสมควรให้ดำเนินการวิจัยตามโครงการวิจัยนี้ได้

วันที่รับรอง : 14 กรกฎาคม 2567

วันที่หมดอายุ : 13 กรกฎาคม 2568

(ลงชื่อ)

(รองศาสตราจารย์ ดร.สิทธิพงษ์ วัฒนานนท์สกุล)

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมสำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์

ชุดสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์ (ชุดที่ 2)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หน่วยจริยธรรมและมาตรฐานการวิจัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาคารนวัตกรรม ส.ดร.ฮาโร ซิวส์ ชั้น 17

โทร. (02) 6495000 ต่อ 17503, 17506 โทรสาร (02) 2042590

ที่ อว 8718/1256

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ
เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

2 กันยายน 2567

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนสารวิทยา

เนื่องด้วย นายกฤตเมธ สายทองแก้ว นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการกีฬาและ
นันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ความสัมพันธ์ของการรับรู้
เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.สุนทรศรี นิ่มเนติพันธ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาปริญญานิพนธ์ และได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรม
สำหรับพิจารณาโครงการวิจัยที่ทำในมนุษย์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ หมายเลขรับรอง : SWUEC- 672206

ในการนี้ นิสิตขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามเรื่อง “ความสัมพันธ์ของการ
รับรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการใช้เวลาอย่างจริงจัง ของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา” กับ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ชั้นปีที่ 1-3 จำนวน 200 คน และชั้นปีที่ 4-6 จำนวน 200 คน เพื่อเป็นข้อมูลในการวิจัย และขอใช้สถานที่โรงเรียน
ของท่าน ระหว่างเดือนกันยายน 2567 ถึงเดือนตุลาคม 2567 ทั้งนี้ นิสิตจะเป็นผู้ประสานงานในรายละเอียด
ดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์ และขอขอบพระคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์อัครชัย เอกปัญญาสกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0 2649 5064

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมกรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 082 419 6885

ประวัติผู้เขียน

